

SEE MORE JESUS · WANTTOSEEMORE.COM

מי הוא ישוע? — למוד מקרא לפי תרגום KJV עם מספרי סטרונג

מי הוא ישוע · מסע במקרא, מבראשית ועד התגלות

דוקטרינה מקראית יסודית — הבשורה של ישוע המשיח

דבר פתיחה

שבע מאות שנה לפני שנולד ישוע, נביא אחד כתב מה ייקרא הילד הזה. זהו לא שם שהיה נותנים לבן אדם. אינך צריך להאמין בדבר כלשהו כדי לקרוא את המחקר הזה. עליך רק להיות מוכן להתבונן. כמעט כל אדם חי שמע את השם ישוע. הרבה פחות אנשים קראו את מה שהתנ"ך עצמו אומר עליו ושקלו את הדבר בעצמם. בכל מה שאתה מאמין כיום, ובכל מה שלימדו אותך, אין לכך שום חשיבות בעינינו. אנו שמחים שאתה נמצא כאן כדי להרחיב את הבנתך את ישוע מן המקור המקורי. כל פסוק מובא במלואו, כך שתוכל לראות את המשפט כולו ולא חלק ממנו. במקום שבו התנ"ך קובע דבר במישרין, המחקר הזה אומר זאת. במקום שבו מסקנה נובעת מהצבת פסוקים זה לצד זה, המחקר הזה אומר זאת גם כן. שום דבר כאן אינו נשען על דברי אדם כלשהו לבדו. ועתה קרא את מה שהנביא כתב.

עוגן הפתיחה

ישעיהו 9:6 כי ילד ילד לנו בן נתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אביעד שר שלום:
ילד ילד לנו + בן נתן לנו → ושמו יקרא אל גבור.

שבע מאות שנה לפני לידתו של ישוע, נביא כתב שהילד הזה ייקרא אל גבור. התינוק ישוע שכב באבוס. קראו את הפסוק לאט. הפסוקים מבטאים את כל המסר של לימוד זה.

א. האלוהים שאמר "נעשה" — אלוהים אחד, ויותר מאחד שמדבר

A1. בראשית 1:26 ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: (27) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם:
נעשה אדם בצלמנו כדמותנו → ויברא אלהים את האדם בצלמו.

(מחשבותי האישיות: קרא את בראשית א:26 ובראשית א:27 יחד. אל תרכך את ההבדל בין שני הפסוקים. בראשית א:26 אומר "נעשה" ו"בצלמנו". בראשית א:27 אומר "בצלמו" ו"ברא אלהים", שניהם ביחיד. התנ"ך מציג את שני הפסוקים זה לצד זה ללא התנצלות. התנ"ך פשוט מציג את שניהם.)

A2. בראשית 3:22 ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם:

הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע.

A3. בְּרֵאשִׁית 11:7 הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו:

הבה נרדה + נבלה שם שפתם.

A4. יְשַׁעִיָּהוּ 6:8 ואשמע את קול אדני אמר את מי אשלח ומי ילך לנו ואמר הנני שלחני:

אתימי אשלח + ומי ילך־לנו?

(מחשבותי האישיות: הביטוי היטב בישיעיהו ו', 8. באותו פסוק עצמו מופיעות שתי הצורות יחד: "את מי אשלח" ו"מי ילך לנו". אותו דובר משתמש בצורת היחיד ובצורת הרבים יחד. זו אינה טעות כתיבה, וזה אינו אלוהים המשתמש במילת רבים כדי לתאר את עצמו לבדו. אותה תבנית חוזרת פעמים רבות, בספרים רבים ושונים במקרא, על פני מאות שנים רבות.)

A5. דְּבָרִים 6:4 שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד: **[H259 echad]**

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד.

(מחשבותי האישיות: דברים ו': 4 שולט על כל הלימוד הזה. יש אלוה אחד, ואחד בלבד: לא שניים, לא שלושה, לא רבים. כל פסוק בלימוד הזה שהיה עשוי להצביע על אלוה שני נקרא בצורה שגויה, ודברים ו': 4 הוא מבחן הבוחן לכך. שימו לב למילה העברית שפסוק זה משתמש בה עבור 'אחד'. המילה היא אחד. זו אותה מילה המשמשת כאשר ערב ובוקר נקראים יום אחד, אף על פי שיום מורכב משני חלקים, וכאשר איש ואשתו נקראים בשר אחד, אף על פי שהם שני אנשים. התנ"ך בחר מילה עבור "אחד" המאפשרת יותר מאדם אחד בתוכה. בראשית א': 26 לאחר מכן מתאר את האלוהים אומר "נעשה".)

A6. יְשַׁעִיָּהוּ 45:5 אני יהוה ואין עוד זולתי אין אלהים אאורך ולא ידעתיני:

אני יהוה + אין עוד + אין אלהים מבלעדי.

(המחשבות האישיות שלי: ישיעיהו מ"ה 5 קובע את הצד האחר של האמת הזאת, ומחקר זה לא יימנע ממנה. אלוהים קובע בבירור שאין אלוהים מבלעדי. כל מה שיתר העמודים הללו ימצאו לא יוכל בשום פנים להוסיף אל אחר. מה שהם באמת ימצאו הוא מוזר וטוב יותר מאל אחר: האל האחד המודיע את עצמו לבני אדם.)

B. הנקרא מלאך יהוה — שנקרא גם אלהים

המילה העברית המתורגמת "מלאך" היא מְלָאךְ (H4397). מְלָאךְ פירושו מי שנשלח. מְלָאךְ: נותן שם לשליחות של האדם הנשלח, לא לטבעו של אותו אדם. שימו לב למה שהתנ"ך עושה עם האדם השלוח הספציפי הזה בסיפורים שלהלן.

B1. הגר במדבר — היא קוראת לו בשם

בְּרֵאשִׁית 16:7 וימצאה מלאך יהוה על עין המים במדבר על העין בדרך שור: **[H4397 malak]** (8) ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברחתי: (9) ויאמר לה מלאך יהוה שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה: (10) ויאמר לה מלאך יהוה הרבה ארבה את זרעך ולא יספר מרב:

מלאך יהוה אמר: הרבה ארבה את זרעך.

בְּרֵאשִׁית 16:13 ותקרא שם יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי:

ותקרא שם יהוה הדבר אליה אתה אל ראי.

(מחשבותי האישיות: שני דברים בבראשית ט"ז צריכים לעורר את תשומת לב הקורא. ראשית, זה הנקרא "מלאך יהוה" אומר "והרביתי את זרעך". הוא אינו אומר "יהוה ירבה את זרעך". הוא מדבר כמי שעושה את ההרבייה בעצמו. שנית, כתוב המקרא עצמו, ולא דעתה של הגר, קורא למלאך יהוה הזה "יהוה הדבר אליה". הגר קוראת לאותו אדם עצמו "אתה אל". המספר בספר בראשית מסכים עם הגר.)

B2. היד על יצחק — הוא נשבע בעצמו

בְּרֵאשִׁית 22:11 ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: (12) ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני:

בראותך שלא חשכת את בנך, את יחידך, ממני.

בְּרֵאשִׁית 22:15 ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים: (16) ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך: (17) כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו: (18) והתברכו בזרעך כל גויי הארץ עקב אשר שמעת בקלי:

בי נשבעתי נאם יהוה → והתברכו בזרעך כל גויי הארץ.

(מחשבותי האישיות: התבונן בשני ביטויים בבראשית כ"ב, 11-18. הביטוי הראשון הוא: "ולא חשכת את בנך ממני". אברהם הקריב את בנו לאלוהים. הדובר בביטוי זה אומר שהבן לא נחשך מהדובר. הביטוי השני הוא: "בי נשבעתי נאם יהוה". בימי קדם, אדם נשבע בשם מי שגדול ממנו.)

מלאך נברא המוסר הודעה בלבד אינו נשבע בעצמו. מלאך נברא אינו חותם שבועה בשם הברית של אלוהים. עברים ו', 13 נותן את הסיבה. עברים ו', 13 אומר שאלוהים נשבע בעצמו. עברים ו', 13 קובע את הסיבה: "כי לא היה לו גדול יותר להישבע בו."

B3. יַעֲקֹב נֶאֱבֶק בְּאִישׁ — וְקוֹרָא לְמָקוֹם "פְּנֵי אֵל"

בְּרֵאשִׁית 32:24 ויותר יַעֲקֹב לָבְדוּ וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר: (25) וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיַּגַּע בְּכַף יָרְכּוֹ וַתִּקַּע כַּף יָרֶךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבֹק עִמּוֹ: (26) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלַּחְךָ כִּי אִם בִּרְכַּתְנִי:

וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ → לֹא אֲשַׁלַּחְךָ כִּי אִם בִּרְכַּתְנִי.

בְּרֵאשִׁית 32:28 וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שָׁמַךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים וְעַם אַנְשִׁים וַתּוֹכַל: (29) וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידָה נָא שְׁמֶךָ וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשִׁמִּי וַיִּבְרַךְ אֹתוֹ שֵׁם: (30) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנֵי אֵל כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי:

כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים → כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי

(מחשבותי האישיות: הטקסט בבראשית 32 קורא לאדם הזה איש. האיש הזה הנאבק עם יַעֲקֹב אומר שלִיעֲקֹב יש כוח עם אלוהים. יַעֲקֹב קורא לַמָּקוֹם "פְּנֵי אֵל". יַעֲקֹב אומר שחייו ניצלו. יַעֲקֹב מבקש מהאיש הזה שם. יַעֲקֹב לא מקבל שם, אלא רק שאלה בתמורה. זכור את השאלה הבלתי פתורה הזאת בנוגע לשם. אותה שאלה מופיעה שוב, בספר אחר במקרא, מאות שנים לאחר מכן.)

B4. הַסֵּנָה שְׁבַעַר — הַמֶּלֶאךָ אֲשֶׁר הוּא אֱהִיָּה

שְׁמוֹת 3:2 וַיֵּרָא מֶלֶאךָ יְהוָה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנָה וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנָה בָּעַר בָּאֵשׁ וְהַסֵּנָה אֵינָנו אֹכֵל: (3) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הַמֶּרְאָה הַגָּדֹל הַזֶּה מִדּוֹעַ לֹא יֵבַעַר הַסֵּנָה: (4) וַיֵּרָא יְהוָה כִּי סָר לְרֵאוֹת וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסֵּנָה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי: (5) וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב הָלֶם שֶׁל נַעֲלִיךָ מַעַל רִגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא: (6) וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֲבִרְהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יָרָא מִהֵבִיט אֶל הָאֱלֹהִים:

וַיֵּרָא מֶלֶאךָ יְהוָה בְּלִבַּת אֵשׁ → וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֵלָיו מִתּוֹךְ הַסֵּנָה.

שְׁמוֹת 3:14 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֱהִיָּה שְׁלַחֲנִי אֵלֵיכֶם:

אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה → אֱהִיָּה שְׁלַחֲנִי אֵלֵיכֶם.

(מחשבותי האישיות: שמות ג':2 אומר מלאך יהוה. שני פסוקים לאחר מכן, שמות ג':4 אומר יהוה, ואלהים. אותו הסנה, אותה האש, ואותו הקול מופיעים בשניהם. המקרא לעולם אינו מתייחס לזה כסתירה. אותו הקול נותן אז את השם אשר ישראל יישאו לעולם: אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה.)

מִבְּטֵי אַחֵר, אוֹתָהּ תִּמּוֹנָה — הַסֵּנָה הַבּוֹעֵר וְיִשׁוּעַ בְּחֻצְרוֹת הַמִּקְדָּשׁ

ג'ון 8:56 אֲבִרְהָם אֲבִיכֶם שֶׁשׁ לְרֵאוֹת אֶת יוֹמִי וַיֵּרָא וַיִּשְׁמַח: (57) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַיְּהוּדִים הִנֵּה אֵינְךָ בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה וְאַתָּה אֲבִרְהָם רָאִיתָ: (58) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יִשׁוּעַ אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם בְּטֶרֶם הִיּוֹת אֲבִרְהָם אֲנִי הוּא: (59) אֲנִי יְרִמּוֹ אֲבִנִים לְרֹגֶם אֹתוֹ וְיִשׁוּעַ הַתַּעֲלֵם וַיֵּצֵא מִן הַמִּקְדָּשׁ וַיַּעֲבִר בְּתוֹכָם עֲבוּר וַחֲלוּף:

בְּטֶרֶם הִיּוֹת אֲבִרְהָם אֲנִי הוּא → אֲנִי נִשְׁאָו אֲבִנִים לְרֹגֶם עָלָיו.

(המחשבות האישיות שלי: שימו את שני המראות זה לצד זה ותנו להבדל ללמד. אצל הסנה, הקול מתוך האש אומר אני הוא. משה מסתיר את פניו אצל הסנה. בבית המקדש, איש עומד לפני קהל ואומר אני הוא. הקהל אוסף אבנים. הקהל לא היה מבולבל בנוגע למה שישוע אמר. הקהל הבין את ישוע במדויק. הקהל שפט את דברי ישוע כראויים לסקילה. שימו לב גם שישוע לא אמר "בטרם היה אברהם הייתי" ישוע אמר אני הוא.)

B5. מְנוּחַ וְאַשְׁתּוֹ — הַשֵּׁם הַנִּפְלָא

שְׁפָטִים 13:3 וַיֵּרָא מֶלֶאךָ יְהוָה אֶל הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה נָא אֶת עֲקָרָה וְלֹא יֵלֶדֶת וְהָרִית וְיֵלֶדֶת בֶּן:

וַיֵּרָא מֶלֶאךָ יְהוָה אֶל הָאִשָּׁה → וְהָרִית וְיֵלֶדֶת בֶּן.

שְׁפָטִים 13:17 וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל מֶלֶאךָ יְהוָה מִי שָׁמַךְ כִּי יֵבֵא דְבָרֶיךָ וְכַבֵּדְנוּךָ: [H6383 piliy] (18) וַיֹּאמֶר לוֹ מֶלֶאךָ יְהוָה לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשִׁמִּי וְהוּא פִּלְאִי:

לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשִׁמִּי וְהוּא פִּלְאִי.

שְׁפָטִים 13:20 וַיְהִי בַּעֲלוֹת הַלֵּהָב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מֶלֶאךָ יְהוָה בְּלִהַב הַמִּזְבֵּחַ וּמְנוּחַ וְאַשְׁתּוֹ רָאִים וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם אֶרְצָה: (21) וְלֹא יִסַּף עוֹד מֶלֶאךָ יְהוָה לְהֵרָאָה אֶל מְנוּחַ וְלֹא אֲשֶׁתּוֹ אֲנִי יָדַע מְנוּחַ כִּי מֶלֶאךָ יְהוָה הוּא: (22) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל אֲשֶׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ:

מֶלֶאךָ יְהוָה עָלָה בְּלִהַב הַמִּזְבֵּחַ → מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ.

(מחשבותי האישיות: שלושה דברים בולטים בשופטים י"ג. מנוח מבקש את השם, בדיוק כפי שיעקב עשה בבראשית ל"ב. השם נמנע ממנוח שוב, הפעם עם סיבה מפורשת. המילה העברית שניתנת לאותה סיבה היא פלאי (H6383). תרגום המלך ג'יימס (KJV) מתרגם את פלאי כ"סוד". פלאי פירושו נפלא מכדי להיוודע. פלאי בא מאותו שורש כמו פלא (H6382), המילה המתורגמת "פלא" בישעיהו ט':6, שם הילד שנולד לנו נקרא בשם זה. אותו מלאך ה' עצמו עולה לאחר מכן בלהבת המזבח. מסקנתו של מנוח עצמו אינה "ראינו מלאך". מסקנתו של מנוח היא "ראינו אלוהים").

B6. הקצין מחוץ ליריחו — השתחווה, והנעלים הוסרו

יהושע 5:13 ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו וחרבו שלופה בידו וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו: [H8269 sar] (14) ויאמר לא כי אני שר צבא יהוה עתה באתי ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו ויאמר לו מה אדני מדבר אל עבדו: (15) ויאמר שר צבא יהוה אל יהושע של נעלך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עמד עליו קדש הוא ויעש יהושע כן:

ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו → של נעלך מעל רגלך, כי המקום אשר אתה עומד עליו קדש הוא.

מבט אחר, אותה התמונה — שני אנשים שנתבקשו להסיר את נעליהם

שמות 3:5 ויאמר אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא:

של-נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת-קדש הוא.

(מחשבותי האישיות: שימו לב לאותה הפקודה, במילים דומות כמעט, הנתונה לשני אנשים שונים, במרחק מאות שנים זה מזה. אצל הסנה, הפקודה יוצאת מן הקול אשר הכתוב הקדוש מכנה אותו יהוה ואלוהים. מחוץ ליריחו, הפקודה יוצאת מפי איש העומד שם וחרב בידו. יהושע נופל על פניו ומשתחוה לאיש הזה. האיש אינו דוחה את ההשתחויה. השוו זאת עם מה שעושה מלאך נברא ואמיתי כאשר אדם מנסה להשתחוות לו. המלאך אומר: "עבדך אנכי כמוך" (התגלות 19:10), ו"את-האלהים סגד" (התגלות 22:9). יוחנן ניסה להשתחוות למלאך פעמיים, ובשתיהן המלאך דחה ואת. איש לא דחה את ההשתחויה ליהושע מחוץ ליריחו.)

B7. ועתה הברית החדשה אומרת דבר ברור מאד

ג'ון 1:18 את האלהים לא ראה איש מעולם הבן היחיד אשר בחיק האב הוא הודיע: [G1834 exegeomai]

[G3439 monogenes]

את האלהים לא ראה אדם מעולם → הבן היחיד הודיעו.

ג'ון 5:37 והאב אשר שלחני הוא מעיד עלי ואתם את קולו לא שמעתם מעולם ותמונתו לא ראיתם:

את קולו לא שמעתם מעולם, ואת תארו לא ראיתם.

1 טימותי 6:16 אשר הוא לבדו חי וקים והוא הדר באור נשגב ואיש לא ראהו ולא יוכל לראונו ולו הכבוד וגבורת עולמים אמן:

השכן באור אשר לא יוכל איש לגשת אליו → אשר לא ראהו אדם ולא יוכל לראותו.

כעת הנח את שני חלקי התנ"ך זה לצד זה ונקרא את שני החלקים יחדיו.

התנ"ך אומר, שוב ושוב, שאנשים ראו את האיש הזה, דברו עמו, אכלו לפניו, נאבקו עמו, ונחיו.

הברית החדשה אומרת, בבירור ושלוש פעמים, כי איש לא ראה מעולם את האלהים האב, ואיש לא יכול לראות את האלהים האב.

שני המשפטים נכונים. האדם שאותו ראו בני האדם בברית הישנה, והאב שאותו לא יכלו בני האדם לראות, אינם אפוא אותו אדם עצמו. יוחנן מציין מי הוא האדם שנראה. הוא אומר שהאדם שנראה הוא הבן המוליד היחיד, הבן אשר בחיק האב, ושכן זה הוציא את האלוהים האב לידי כך שהאלוהים האב יכול להיראות.

[פסוקים המחוברים יחד — אף לא פסוק אחד אומר זאת לבדו]

(המחשבות האישיות שלי: יש להיזהר ולהיות כן בדיוק כאן, כי זו בדיוק הנקודה שבה אדם עלול להתחיל להוסיף על המקרא. מה שנאמר במפורש: הטקסט של הברית הישנה עצמו קורא לשליח הזה יהוה ואלוהים, והאנשים שפגשו את השליח הזה אומרים את אותו הדבר. זה אינו מסקנה. זה מה שהמשפטים אומרים. מה שמושג על ידי חיבור פסוקים: שהאדם הנראה הספציפי הזה הוא במיוחד הבן. אף פסוק בודד אינו אומר "מלאך יהוה בבראשית ט"ז הוא ישוע." המסקנה הזו מושגת על ידי הצבת יוחנן א' יח, יוחנן ה' לז, ו-א' טימותיאוס ו' טז לצד תיאורי הברית הישנה ושאלת מי נראה. זו הסיבה שהתגית נמצאת שם, והתגית נשארת שם.)

B8. והמלאך-שהוא-יהוה מופיע שוב בעצם סוף הברית הישנה

מלאכי 3:1 הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים

הנה בא אמר יהוה צבאות: [H4397 malak]

הנני שלח מלאכי + ופנה דרך לפני → ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים, ומלאך הברית.

מבט שונה, אותה תמונה — המלאך שהבטח, והמלאך שזהה

סנט מארק 1:2 ככתוב בנביאים הנני שלח מלאכי לפניך ופנה דרכך לפניך: (3) קול קורא במדבר פנו דרך יהוה מסלוליו: (4) ויהי יוחנן טבל במדבר וקורא טבילת התשובה לסליחת החטאים:

הנני שלח מלאכי לפניך → פנו דרך יהוה.

(המחשבות האישיות שלי: מלאכי ג':א' נוקב בשמם של שני שליחים בפסוק אחד. שליח אחד הולך לפני כדי לפנות את הדרך. השליח האחר נקרא 'האדון' ו'מלאך הברית'. שליח שני זה הוא הבא אל היכל האדון עצמו. מרקוס פותח את בשורת מרקוס בציטוט אותה השורה ממלאכי ג':א'. מרקוס מכנה את מפנה הדרך יוחנן, במדבר. הדבר משאיר את השליח השני בלא שם מפי מרקוס באותה נקודה. התנ"ך מסתיים בהמתנה למלאך שהוא האדון. הברית החדשה נפתחת באותו מלאך עצמו הנכנס.)

ג. העצים שהונחו על הבן היחיד — אברהם ויצחק על ההר

C1. בראשית 22:2 ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: [H3173 yachiyd]

קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק → והעלהו שם לעלה

C2. בראשית 22:6 ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: [H6086 ets]

אברהם לקח את עצי העולה וישם על יצחק בנו → וילכו שניהם יחדו.

(מחשבותי האישיות: בבראשית כ"ב 6, האב אינו נושא את העצים. יצחק נושא את העצים במעלה ההר. אברהם ישים את יצחק על גבי אותם עצים. המילה העברית לאותם עצים היא עץ (H6086). זוהי המילה הרגילה לעץ חי, וגם לעץ כרות. אותה מילה עצמה מכנה את עץ החיים, ואת העץ אשר בתוך הגן.)

C3. בראשית 22:7 ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעלה: (8) ויאמר אברהם אלהים יראה לו השה לעלה בני וילכו שניהם יחדו:

איה השה לעלה? → אלהים יראה לו השה.

C4. בראשית 22:13 וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו:

איל אחוז בסבך בקרניו → העלהו לעלה תחת בנו.

בראשית 22:14 ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: בהר יהוה יראה.

בהר יהוה יראה.

(מחשבותי האישיות: התבונן שוב בשאלת הבן בבראשית כ"ב 7: איה השה? אברהם עונה על השאלה. תשובת אברהם מגיעה רחוק יותר משידע. אברהם אומר, "אלהים יראה לו השה לעלה." לביטוי הזה יכולות להיות שתי משמעויות. משמעות אחת היא שאלהים יביא לעצמו שם לשימוש. משמעות אחרת היא שאלהים יביא את עצמו כשה. מה שאלהים באמת הביא ביום ההוא היה איל, לא שם. איל הוא כבש זכר בוגר. האיל הזה מת במקום הבן, נתפס בקרניו. שאלת יצחק נענית על ההר במובן אחד. שאלת יצחק נותרת פתוחה גם במובן אחר. שם עדיין חסר. אברהם קורא למקום בהבטחה בזמן עתיד: "בהר יהוה יראה.")

מבט שונה, אותה תמונה — הבן שנשא את העצים, והבן שנשא את הצלב

בראשית 22:6 ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו:

אברהם שם את העצים על יצחק בנו → וילכו שניהם יחדו.

ג'ון 19:17 וישא את צלבו ויצא אל המקום הנקרא מקום הגלגלת ובלשונם גלגלתא:

ויצא נשא את צלבו אל המקום הנקרא מקום הגלגלת.

ג'ון 19:18 ויצלבו אותו שמה ושני אנשים אחרים עמו מזה אחד ומזה אחד וישוע בתוך:

שם צלבו אותו + ישוע בתוך.

(מחשבותי האישיות: אב, בן יחיד שהוא אוהב, גבעה, עצים המונחים על גבו של הבן עצמו, והבן צועד במעלה ההר תחת אותם עצים. סצנה זו התרחשה פעמיים במקרא. בפעם הראשונה, בבראשית כ"ב, אלוהים עצר את הסכין. אלוהים שם איל תחליף במקום הבן. בפעם השנייה, על הצלב, איש לא עצר את המוות. הפעם, הבן היה התחליף. שימו לב להבדל נוסף בין שתי הסצנות. יצחק שאל, "איה השה?" לא הייתה תשובה לשאלתו של יצחק באותו יום. התשובה הגיעה מאוחר יותר, בנהר הירדן, מפי יוחנן. יוחנן הצביע על איש שהתקרב אליו בהליכה.)

C5. ג'ון 1:29 ויהי ממחרת וירא יוחנן את ישוע בא אליו ויאמר הנה הנה האלהים הנשא חטאת העולם:

הנה הנה האלהים הנשא את חטאת העולם.

C6. בְּרִאשִׁית 22:2 וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בִּנְךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אֹהֶבְתָּ אֶת יִצְחָק וּלְךָ לֶךְ אֶל אֶרֶץ הַמִּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לַעֲלֹה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים:

ג'ון 3:16 כִּי כִכָּה אֹהֵב הָאֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד אֲשֶׁר נָתַן אֶת בְּנוֹ אֶת יִחִידוֹ לְמַעַן לֹא יָאֲבֹד כָּל הַמֵּאֲמִין בּוֹ כִּי אִם יִחְיֶה חַיִּי עוֹלָמִים: [G3439 monogenes ■]

אֶת בִּנְךָ יִחִידְךָ אֲשֶׁר אֹהֶבְתָּ → נָתַן אֶת בְּנוֹ יִחִידוֹ.

C7. עֲבָרִים 11:17 בְּאֻמוֹנָה הָעֵלָה אֲבָרָהָם אֶת יִצְחָק כַּאֲשֶׁר נֹסָה וְאֶת יִחִידוֹ הִקְרִיב הַמִּקְבֵּל אֶת הַהִבְטָחוֹת: (18) אֲשֶׁר נֹאמַר לוֹ כִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע: (19) וַיִּחְשַׁב בִּלְבוֹ כִּי יִכּוֹל יוֹכֵל אֱלֹהִים לְהַחְיֹת גַּם אֶת הַמֵּתִים עַל כֵּן גַּם הוֹשֵׁב אֵלָיו לְהַחְיֹת לְמַשָּׁל: הוּא הִקְרִיב אֶת בְּנוֹ יִחִידוֹ → בְּהִיּוֹתוֹ סָבוֹר שְׁאֵלֹהֵימ הָיָה יִכּוֹל לְהַקִּימוֹ אִף מִן הַמֵּתִים.

(מַחֲשָׁבוֹתֵי הָאִשִּׁיּוֹת: כּוֹתֵב הָאִיגֵרָת אֶל הָעֲבָרִים מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֻתָּה מִלָּה יוֹנִיָּת עֲבוֹר יִצְחָק שְׁבָה מִשְׁתַּמֵּשׁ יוֹחֲנָן עֲבוֹר יֵשׁוּעַ. מִלָּה זוֹ הִיא "בֶּן יִחִיד", מוֹנוֹגֵנִס (G3439). כּוֹתֵב הָאִיגֵרָת אֶל הָעֲבָרִים מִסְפֵּר לָנוּ בְּמָה חֲשַׁב אֲבָרָהָם בְּדַרְכּוֹ בְּמַעֲלָה הַהִיא. אֲבָרָהָם חֲשַׁב שְׁאֵלֹהֵימ יִכּוֹל לְהַקִּים אֶת הַנֶּעֱרָר מִן הַמֵּתִים. אֲבָרָהָם אָמַר לְנֶעֱרָרִים בְּתַחֲתִית הַגִּבְעָה, "אֲנִי וְהַנֶּעֱרָר נִלְכָּה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוּוּ וְנִשְׁוֹבָה אֵלֵיכֶם." אֲבָרָהָם צִיפָה לְרִדָּתָּ מִן הַהִיר בַּחֲזֹרָה עִם יִצְחָק. אֲבָרָהָם קִיבֵּל אֶת יִצְחָק בַּחֲזֹרָה, אֹמֵר כּוֹתֵב הָאִיגֵרָת אֶל הָעֲבָרִים, "בְּמַשָּׁל" מַשָּׁל כַּאֲן פִּירוּשׁוֹ תְּמוּנָה אוֹ סִמּוֹל. שְׁלוּשָׁה יָמִים לְאַחֵר הַצִּיּוּר, בֶּן שְׁהִיָּה (כְּמוֹ מֵת שֶׁב לַחֲיֹת).

הָעֵרָה עַל הַמָּקוֹם — הָעֵרָה תּוֹמָכָת, לֹא טַעֲנָה שֶׁהַפְּסוּקִים עוֹשִׂים בְּמִישָׁרִין

2 דְּבָרִי הַיָּמִים 3:1 וַיַּחֲלֵל שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת אֶת בֵּית יְהוָה בִּירוּשָׁלַם בְּהִיר הַמּוֹרִיָּה אֲשֶׁר נִרְאָה לְדוֹיֵד אֲבִיהוּ אֲשֶׁר הִכִּין בַּמָּקוֹם דּוֹיֵד בְּגִרָן אֲרָנָן הַיְּבוּסִי:

וַיַּחֲלֵל שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת אֶת בֵּית יְהוָה בִּירוּשָׁלַם בְּהִיר הַמּוֹרִיָּה.

[פְּסוּקִים הַמַּחֲוִּבִּים יַחַד — אִף לֹא פְסוּק אֶחָד אֹמֵר זֹאת לְבָדוֹ]

(מַחֲשָׁבוֹתֵי הָאִשִּׁיּוֹת: בְּרִאשִׁית 22:2 מִכְנָה אֶת הַמָּקוֹם שְׁאֵלֵיו שְׁלַח אֱלֹהִים אֶת אֲבָרָהָם בְּשֵׁם אֶרֶץ הַמּוֹרִיָּה. דְּבָרֵי הַיָּמִים ב 3:1 מִכְנָה אֶת הַמָּקוֹם שֶׁבָּ בָּנָה שְׁלֹמֹה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשֵׁם הָרַ הַמּוֹרִיָּה, בִּירוּשָׁלַם. לְהִיר עֲקִידַת יִצְחָק וְלִהֵר כָּל קִרְבָּנוֹת הַמִּקְדָּשׁ הַמֵּאוּחָרִים יֵשׁ אִפּוֹא אוֹתוֹ הַשֵּׁם. יְרוּשָׁלַם הִיא גַּם אוֹתָהּ הָעִיר שְׁבָה הַצִּלִּיבֵי הַחִיִּילִים אֶת יֵשׁוּעַ מַחוּץ לְחֻמַּת הָעִיר. יֵשׁ לְהַצְהִיר רַק אֶת מָה שֶׁהַפְּסוּקִים מְצַהִירִים. הַפְּסוּקִים אֵינָם אֹמְרִים שְׁגִלְגֻלָּתָּ הִיָּה אוֹתוֹ הַסֵּלַע כְּמוֹ הַמּוֹרִיָּה. הַפְּסוּקִים כֵּן אֹמְרִים שֶׁהַשֵּׁם זֶה, שֶׁהִרְכֵּס זֶה, וְהָעִיר זֶה. מִלִּיתוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם עֲצָמוֹ הָיוּ "בְּהִיר יְהוָה יִרְאָה." אֲבָרָהָם דִּיבֵּר מִלִּים אֵלֶּה בְּזִמָּן עֲתִיד).

ד. עֶבֶד הַסֶּבֶל — הַפָּרָק הַמִּתְאָר אֶת הַצִּלִּיבָה עוֹד לִפְנֵי שְׁהִיּוֹ צִלְבִּים

D1. יִשְׁעִיָּהוּ 52:13 הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי יְרוּסָה וְנִשְׂאָה וְגִבָּה מֵאֵד: (14) כַּאֲשֶׁר שִׁמְמוֹ עֲלֵיךְ רַבִּים כֵּן מִשְׁחַת מֵאִישׁ מֵרָאֵהוּ וְתֹארוֹ מִבְּנֵי אָדָם: (15) כֵּן יִזְהָ גּוֹיִם רַבִּים עֲלָיו יִקְפְּצוּ מַלְכִּים פִּיהֶם כִּי אֲשֶׁר לֹא סִפֵּר לָהֶם רָאוּ וְאֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ הַתְּבוֹנָנוֹ:

כֵּן מִשְׁחַת מֵאִישׁ מֵרָאֵהוּ → כֵּן יִזְהָ גּוֹיִם רַבִּים.

D2. יִשְׁעִיָּהוּ 53:1 מִי הָאֲמִין לְשִׁמְעָתָנוּ וְזֹרֹעַ יְהוָה עַל מִי נִגְלָתָה: (2) וַיַּעַל כִּיּוֹנָק לִפְנֵינוּ וְכִשְׂרָשׁ מֵאֶרֶץ צִיָּה לֹא תֹאֵר לוֹ וְלֹא הָדָר וְנִרְאָהוּ וְלֹא מֵרָאֵה וְנִחְמַדְהוּ:

מִי הָאֲמִין לְשִׁמְעָתָנוּ → וְלֹא הָדָר וְנִחְמַדְהוּ.

D3. יִשְׁעִיָּהוּ 53:3 נִבְזָה וְחָדַל אִישִׁים אִישׁ מִכְּאֻבוֹת וִידוּעַ חָלִי וְכִמְסָתֵר פָּנִים מִמֶּנּוּ נִבְזָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ:

אִישׁ מִכְּאֻבוֹת וִידוּעַ חָלִי → נִבְזָה הָיָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ.

D4. יִשְׁעִיָּהוּ 53:4 אֲכַן חֲלִינוּ הוּא נִשְׂאָה וּמִכְּאֻבֵּינוּ סִבְלָם וְאִנְחָנוּ חֲשַׁבְנָהוּ נִגּוּעַ מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה: (5) וְהוּא מַחֲלֵל מִפְּשַׁעֵנוּ מִדְּכָה מַעֲוֹנָתֵנוּ מוֹסֵר שְׁלוֹמָנוּ עָלָיו וּבַחֲבָרָתוֹ נִרְפָּא לָנוּ:

הוּא מַחֲלֵל מִפְּשַׁעֵנוּ + מִדְּכָה מַעֲוֹנָתֵנוּ → וּבַחֲבָרָתוֹ נִרְפָּא לָנוּ.

D5. יִשְׁעִיָּהוּ 53:6 כָּלֵנוּ כִּצְאָן תַּעֲיִנוּ אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנֵינוּ וְיִהוּהָ הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עוֹן כָּלֵנוּ:

כָּלֵנוּ כִּצְאָן תַּעֲיִנוּ → וְיִהוּהָ הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עוֹן כָּלֵנוּ.

D6. יִשְׁעִיָּהוּ 53:7 נִגַּשׁ וְהוּא נִעְנָה וְלֹא יִפְתַּח פִּיו כִּשֶּׁה לְטִבַּח יוֹבֵל וְכִרְחַל לִפְנֵי גִזְזִיָּה נֹאֲלָמָה וְלֹא יִפְתַּח פִּיו:

הוּא מוֹבֵל כִּשֶּׁה לְטִבַּח → וְלֹא יִפְתַּח אֶת פִּיו.

D7. יִשְׁעִיָּהוּ 53:8 מִעֲצָר וּמִמִּשְׁפָּט לִקַּח וְאֶת דּוֹרוֹ מִי יִשׁוּחַח כִּי נִגְזַר מֵאֶרֶץ חַיִּים מִפְּשַׁע עֲמִי נִגַּע לָמוֹ:

כִּי נִגְזַר מֵאֶרֶץ חַיִּים → כִּי מִפְּשַׁע עֲמִי נִגַּע לָמוֹ.

D8. יִשְׁעִיָּהוּ 53:9 וַיִּתֵּן אֶת רִשְׁעֵים קִבְּרוֹ וְאֶת עֲשִׂיר בְּמִתָּיו עַל לֹא חֲמַס עָשָׂה וְלֹא מִרְמָה בִּפְיוֹ:

וַיִּתֵּן אֶת רִשְׁעֵים קִבְּרוֹ וְאֶת עֲשִׂיר בְּמִתָּיו → עַל לֹא חֲמַס עָשָׂה.

D9. יְשַׁעְיָהוּ 53:10 ויהוה חפץ דכאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ יהוה בידו יצלה:

כְּאִשֶּׁר תָּשִׂים אֶת נַפְשׁוֹ אֲשֶׁם → יֵרָאֶה זֶרַע יֶאֱרִיךְ יָמִים.

D10. יְשַׁעְיָהוּ 53:11 מעמל נפשו יראה ישבע בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים ועונתם הוא יסבל: (12) לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פשעים נמנה והוא חטא רבים נשא ולפשעים יפגיע:

הוא הערה למות נפשו + והוא נמנה עם פשעים → הוא נשא חטא רבים, ולפשעים יפגיע.

(מחשבותיי האישיות: קראו את ישעיהו נ"ג:9 ואחר כך שוב את ישעיהו נ"ג:10, לפי הסדר. הפסוק הראשון אומר שהעבד היה מת וקבור בקבר עשיר. הפסוק השני אומר שאחרי שנפשו של העבד תושם אשם, העבד יִרְאֶה זרע ויאריך ימים. שתי הקביעות הללו אינן יכולות להיות שתיהן אמת לגבי איש שנשאר מת. תחיית המתים כתובה בפרק הזה של ישעיהו, שבע מאות שנה לפני שהתחייה התרחשה.)

מִבֶּט שׁוֹנֶה, אוֹתָהּ תְמוֹנָה — דָּף הַנְּבִיא, וְאִישׁ בְּמִרְכָּבָה קוֹרֵא אוֹתוֹ בְּקוֹל

מעשים 8:32 וענין הכתוב אשר קרא זה הוא כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוזזיה נאלמה ולא יפתח פיו: (33) בעצר משפטו לקח ואת דורו מי ישוחח כי נגזרו מארץ חייו: (34) ויען הסריס ויאמר אל פילפוס אשאלה ממך על מי הנביא מדבר את זאת על נפשו או על איש אחר: (35) ויפתח פילפוס את פיו ויחל מן הכתוב הזה ויבשר אותו את ישוע:

על־מי הנביא מדבר זאת → ופילפוס החל מן הכתוב הזה ויבשר לו את ישוע.

(מחשבותיי האישיות: זוהי שאלה כנה, שנשאלה בקול רם על ידי אדם שמעולם לא שמע את התשובה. השאלה היא: על מי הנביא מדבר? התשובה אינה דעתו הפרטית של פילפוס. פילפוס החל בדיוק באותו פסוק בישעיהו נ"ג. פילפוס בשר את ישוע מתוך אותו פסוק. קריאתם של השליחים עצמם את ישעיהו נ"ג כתובה עבורנו. איש אינו צריך לנחש מהי קריאתם של השליחים את ישעיהו נ"ג.)

ה. עֲמֻנָאֵל — אֵל עֲמֻנָה, הַיֵּלֶד הַיֵּלֶד וְהַבֵּן הַנֶּתָן

E1. יְשַׁעְיָהוּ 7:14 לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו אל: [H6005 Immanuwel] **[H5959 almah]**

האדון עצמו ייתן לכם אות → הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנואל.

E2. יְשַׁעְיָהוּ 9:6 כי ילד ילד לנו בן נתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אביעד שר שלום: [H6382 pele] (7) למרבה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת יהוה צבאות תעשה זאת:

יֵלֶד יֵלֶד + בֶּן נָתַן → וְיִקְרָא שְׁמוֹ אֵל גִּבּוֹר, אָבִי עֵד → לְמִרְבֵּה הַמְּשָׁרָה וּלְשִׁלּוֹם אֵין קֵץ.

(מחשבותיי האישיות: הביטו בסדר שני הפעלים בישעיהו ט"ו:6. שני הפעלים אינם אותו פועל. שני הפעלים אינם באותו סדר במקרה. ילד ילד. בן נתן. הלידה מתארת כיצד בא הילד לעולם. הנתינה מתארת מה קרה לבן שכבר היה קיים. כעת התבוננו בשמות שניתנו לילד הזה. ישעיהו ט"ו:6 אינו אומר שהילד יהיה כמו האל הגיבור. ישעיהו ט"ו:6 אומר "ויקרא שמו פלא... אל גבור". השם הראשון ברשימה, פלא, הוא פלא (H6382). פלא חולק את אותו שורש עם התשובה שקיבל מנוח בשופטים י"ג, כאשר ביקש שם ולא יכול היה לקבלו. בישעיהו ט"ו:6, השם ניתן.)

E3. יְשַׁעְיָהוּ 9:2 העם ההלכים בחשך ראו אור גדול ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:

הָעָם הַהֹלְכִים בַּחֹשֶׁךְ רָאוּ אֹרֶךְ אֹרֶךְ גָּדוֹל.

E4. מִיכָה 5:2 ואתה בית לחם אפרתה צעיר להיות באלפי יהודה ממך לי יצא להיות מושל בישראל ומוצאתיו מקדם מימי עולם:

וּמִמֶּךָ לִי יֵצֵא לְהִיטּוֹת מוֹשֵׁל בְּיִשְׂרָאֵל → וּמוֹצְאָתִי מִקְדָּם מִיָּמִי עוֹלָם.

(מחשבותיי האישיות: משפט אחד במיכה ה':2 מחזיק את שני קצות המחקר הזה כולו. השליט הזה יוצא מתוך עיירה קטנה. לצאת מתוך עיירה קטנה הוא התחלה, במקום שאדם יכול ללכת אליו ברגל. מוצאותיו של השליט הזה הם מקדם, מימי עולם. מוצאות מימי עולם אינם התחלה כלל. מיכה קובע את שתי האמיתות באותו משפט. מיכה אינו מרכיב אף אחת מהאמיתות.)

F. זֶרַע הָאִשָּׁה וְהַבְּתוּלָה — הַהִבְטָחָה הָרִאשׁוֹנָה וְהַנִּשְׁמָתָה

F1. בְּרֵאשִׁית 3:15 ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב:

וּבֵין זֶרַעְךָ וּבֵין זֶרְעָה → הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עֶקֶב.

(מחשבותיי האישיות: אלוהים דיבר את בראשית ג' 15 אל הנחש בגן, בעת שהחטא נכנס לעולם. בראשית ג' 15 היא ההבטחה הראשונה למושיע בכל התנ"ך. שימו לב של מי הזרע הנקוב בפסוק הזה. לאורך שאר הכתובים, שושלת המשפחה מתועדת דרך הגברים. דוגמאות הן זרע אברהם וזרע דוד. כאן, פעם אחת, בעצם ההתחלה, השושלת הנקובה היא זרע האשה. שימו לב גם לשני הפצעים בפסוק הזה, שאינם באותו גודל. עקבו של זרע האשה נפצע. ראשו של הנחש נמץ.)

F2. הַגִּלְתִּים 4:4 ובמלאת העת שלח האלהים את בנו אשר נולד מאשה ונתן תחת יד התורה: (5) לפדות את אשר היו תחת יד התורה למען נקבל את משפט הבנים:

וַיִּשְׁלַח הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹ אֲשֶׁר נִלְּדָה מֵאִשָּׁה → לְפָדוֹת אֶת אֲשֶׁר הָיוּ תַּחַת הַתּוֹרָה.

(מחשבותי האישיות: גלטים ד:4 אומר שאלוהים שָׁלַח את בנו. גלטים ד:4 אומר לאחר מכן שהבן נולד מֵאִשָּׁה. השליחה נזכרת ראשונה במשפט. הלידה נזכרת שנייה במשפט. לסדר הזה יש משמעות. אדם אינו נשלח ממקום אלא אם כן אותו אדם כבר היה קיים באותו מקום.)

מבט שונה, אותה תמונה — האות שהובטח, והאות שניתן

ישעיהו 7:14 לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו אל:

הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנואל.

מתי 1:18 והלדת ישוע המשיח כה היתה מרים אמו ארשה ליוסף ובטרם יבא אליה נמצאת הרה לרוח הקדש: (19) ויוסף בעלה היה איש צדיק ולא אבה לתתה לבזו ויאמר בלבו לשלחה בסתר: (20) הוא חשב כזאת והנה מלאך יהוה נראה אליו בחלום ויאמר יוסף בן דוד אל תירא מכנסו אליך את מרים אשתך כי אשר הרה בה מרוח הקדש הוא: (21) והיא ילדת בן וקראת את שמו ישוע כי הוא יושיע את עמו מעונותיהם: (22) ותהי כל זאת למלאת את אשר דבר יהוה ביד הנביא לאמר: (23) הנה העלמה הרה וילדת בן וקראו שמו עמנואל אשר פרושו האל עמנו:

וקראת שמו ישוע: כי הוא יושיע את עמו מחטאתם → ויקראו שמו עמנואל, אשר תרגומו, אל עמנו.

(המחשבות האישיות שלי: ההבדל בין שני התיאורים הוא הלימוד עצמו. ישעיהו 7:14 אומר שהיא תקרא שם הילד עמנואל. מתי 1:23 אומר שהם יקראו שם הילד עמנואל. אם אחת נותנת שם לתינוקה בתיאור של ישעיהו. כולם נותנים שם לישוע בתיאור של מתי. מתי גם עושה דבר שאין צורך לנחש בו. מתי עוצר ומתרגם את השם עבור הקורא, בתוך טקסט הבשורה על פי מתי עצמו. אין קורא בשום דור שיכול לפספס את משמעות השם עמנואל. עמנואל פירושו אלוהים עמנו. מתי גם לא אומר שלידת ישוע רק הזכירה למתי את נבואת ישעיהו. מתי אומר שכל זה נעשה כדי שנבואת ישעיהו תתקיים.)

F3. לוק 1:31 והנך הרה וילדת בן וקראת את שמו ישוע: (32) והוא גדול יהיה ובן עליון יקרא ויהוה אלהים יתן לו את כסא דוד אביו: (33) ועל בית יעקב ימלך לעולם ועד ולמלכותו אין קץ: (34) ותאמר מרים אל המלאך איך תהיה זאת ואני אינני ידעת איש: (35) ויען המלאך ויאמר אליה רוח הקדש תבוא עליך וגבורת עליון תצל עליך על כן גם לקדוש הילוד יקרא בן אלהים:

איך תהיה זאת ואני אינני ידעת איש? → לכן גם הנולד הקדוש יקרא בן אלהים.

(מחשבותי האישיות: שאלתה של מרים בלוקס א' 34 היא שאלה הגיונית, ואנשים עדיין שואלים אותה. התשובה שניתנה לה אינה ויכוח. זוהי הכרזה על מה שאלוהים עומד לעשות. שימו לב לכיסא המלכות הנזכר בלוקס א' 32: "כיסא דוד אביו." זהו אותו הכיסא שישעיהו ט' 7 אמר שהילד ישב עליו, ואותו בית המלוכה שעליו נכתב מזמור ק"י.)

ז. הדבר אשר נהיה בשר — וכיצד אדם מוצא אותו בפעל

G1. ג'ון 1:1 בראשית היה הדבר והדבר היה את האלהים ואלהים היה הדבר: [**G3056 logos**] (2) הוא היה בראשית אצל האלהים: (3) הכל נהיה על ידו ומבלעדיו לא נהיה כל אשר נהיה: (4) בו היו חיים והחיים היו אור בני האדם:

בראשית היה הדבר + הדבר היה עם האלהים + הדבר היה אלהים → הכל נהיה על ידו.

(מחשבותי האישיות: יוחנן א':1 נותן שלוש הצהרות בשורה אחת. כל אחת משלוש ההצהרות דרושה. ההצהרה הראשונה היא "בראשית היה הדבר." הדבר, כינוי לבן האלוהים לפני שלבש גוף אנושי, לא היה לו נקודת התחלה. ההצהרה השנייה היא "והדבר היה את האלוהים." הדבר אינו פשוט שם נוסף לאלוהים האב, כי אדם אינו יכול להיות עם עצמו. ההצהרה השלישית היא "והדבר היה אלוהים." הדבר אינו ישות נחותה העומדת לצד האלוהים. הסרת אחת משלוש ההצהרות מייצרת משפט שונה מהמשפט שכתב יוחנן.)

G2. ג'ון 1:14 והדבר נהיה בשר וישכן בתוכנו ונחזה תפארתו כתפארת בן יחיד לאביו רב חסד ואמת: [**G4637 skenoo**]

והדבר נהיה בשר + וישכן בתוכנו → ונראה תפארתו, תפארת כבן יחיד לאביו.

מבט אחר, אותה תמונה — האהל במדבר, ואהל הגוף

שְׁמוֹת 25:8 ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם:

ועשו לי מקדש → וישכנתי בתוכם.

ג'ון 1:14 והדבר נהיה בשר וישכן בתוכנו ונחזה תפארתו כתפארת בן יחיד לאביו רב חסד ואמת:

והדבר נהיה בשר + וישכן בתוכנו.

(המחשבות האישיות שלי: המילה היוונית שיוחנן משתמש בה עבור "שכן" ביוחנן א' 14 היא סקנאו (G4637). סקנאו פירושה להקים אוהל ולגור באותו אוהל. בימי קדם, אלוהים אמר לעם ישראל לבנות אוהל כדי שאלוהים יוכל לגור בתוכם, והם בנו אותו מעורות, עץ וזהב (שמות כ"ה 8). ביוחנן א' 14 חוזרת אותה תמונה, אך הפעם האוהל הוא גוף אנושי. האוהל במדבר היה תמונה מוקדמת של האמת שיוחנן מתאר, המצביעה קדימה אל גופו של ישוע המשיח. הברית החדשה מזהה את אותו אוהל כצל, תמונה המצביעה אל ישוע המשיח, רק לאחר שהיא מגלה למה הצל הצביע. יוחנן קובע זאת בפירושו ביוחנן א' 14.)

G3. קולוסיים 1:15 והוא צלם האלהים הנעלם ובכור כל נברא: (16) כי בו נברא כל אשר בשמים ואשר בארץ כל הנראה וכל אשר איננו נראה הן כסאות וממשלות הן שררות ורשויות הכל נברא על ידי ולמענהו: (17) והוא לפני הכל והכל קים בו:

בו נבראו כל הדברים + הוא לפני הכל → ובו הכל קים.

G4. קולוסים 2:9 כי בו בגופו שכן כל מלא האלהות ובו אתם נמלאים: (10) אשר הוא ראש כל שררה ושלטן:
כי בו שכן כל מלא האלהות בגופו → ואתם שלמים בו.

G5. כיצד תמצא אותו — הוא אמר לנו היכן לחפש

ג'ון 5:39 דרשו בכתובים אשר תחשבו שיש לכם חיי עולמים בהם והמה המעידים עלי: (40) ואתם אינכם אבים לבוא אלי להיות לכם חיים:

חקרו בכתובים → הם הם המעידים עלי.

(המחשבות האישיות שלי: ישוע אמר זאת ביוחנן ה':40-39 לאנשים שהכירו את הכתובים טוב יותר מכל אדם אחר שחי באותה תקופה. הם היו יכולים לשנן אותם בעל פה. ישוע אמר להם שכל גוף הכתובים שהם שינו הצביע עליו, ושכל זאת הם לא יבואו אליו כדי לקבל חיים. הכרת מילות הכתוב אינה זהה להכרת האדם שאליו המילים מתייחסות. אין מקום אחר לחפש בו חיים. ישוע לא אמר לחפש ברגשות. הוא אמר לחפש בכתובים.)

G6. לוק 24:25 ויאמר אליהם הוי חסרי דעת וכבדי לב מהאמין בכל אשר דברו הנביאים: (26) הלא על המשיח היה לסבל את כל זאת ולבוא אל כבודו: (27) ויחל ממשו ומכל הנביאים ויבאר להם את כל הכתובים הנאמרים עליו:

בהתחילו ממשו ומכל הנביאים → הוא ביאר בכל הכתובים את הדברים הנוגעים לו.

G7. לוק 24:32 ויאמרו איש אל רעהו הלא היה בער לבבנו בקרבנו בדברו אלינו בדרך ויפתח לנו את הכתובים:

הלא לבנו היה בער בקרבנו בדברו אלינו בדרך, ובפתחו לנו את הכתובים?

G8. לוק 24:44 ויאמר אליהם אלה הם הדברים אשר דברתי אליכם בעוד היותי עמכם כי המלא ימלא כל הכתוב עלי בתורת משה ובנביאים ובתהלים: (45) אז פתח את לבכם להבין את הכתובים:

כל אשר כתוב בתורת משה ובנביאים ובתהלים עלי, חייב להתקיים → אז פתח את לבם להבין.

(מחשבותיי האישיות: לוקס כד:44-45 נותן את התשובה לשאלה שכל המחקר הזה שואל. תשובה זו יוצאת מפי ישוע, אחרי שישוע קם מן הקבר. ישוע נקב בשלושה חלקים של הברית הישנה: תורת משה, הנביאים, והתהלים. שלושת החלקים הללו יחד הם כל הברית הישנה. ישוע אמר שבכל הברית הישנה יש דברים עליו. ישוע לא אמר שרק בחלק מהברית הישנה יש דברים עליו. ישוע אז עשה שני דברים נפרדים בעבור התלמידים. ישוע פתח את הכתובים לתלמידים. ישוע פתח את ההבנה של התלמידים. אדם זקוק לשני הדברים הללו. אדם יכול להחזיק את כל התנ"ך בידיו ועדיין להזדקק לישוע שיפתח את עיניו כדי לראות את ישוע בתנ"ך. קרא את התנ"ך. בקש מישוע לפתוח לך את התנ"ך. המשיך לקרוא את התנ"ך.)

G9. 1 ג'ון 1:1 את אשר היה מראש אשר שמענו ובעינינו ראינו אשר הבטנו ואשר מישו ידינו על דבר החיים: (2) והחיים נגלו ונרא ומעידים אנחנו ומודיעים לכם את חיי העולם אשר היו עם האב ונגלו לנו: (3) את אשר ראינו ושמענו נודיעה לכם למען תתחברו לנו גם אתם והתחברותנו היא עם האב ועם בנו ישוע המשיח:

שמענו + ראינו בעינינו + הבטנו + ידינו מישו → את חיי הנצח ההם, אשר היו עם האב, ונגלו אלינו.

(מחשבותיי האישיות: יוחנן מפרט את החושים בכוונה תחילה באגרת הראשונה א' 1: שמעו, ראו, התבוננו מקרוב, ומישו בידיהם. יוחנן אינו מתאר תחושה או רעיון. יוחנן מתאר אדם שאכל איתו ארוחות. באותו משפט עצמו, יוחנן קורא לאותו אדם "חיי הנצח ההם, אשר היו עם האב". האדם שהשליחים מישו בידיהם הוא אותו אדם עצמו שהיה עם האב לפני הבריאה. זוהי הטענה כולה של האגרת הראשונה א' 3-1. יוחנן מצהיר שהוא עד לטענה זו, לא הוגה דעות בנוגע לטענה זו.)

H. מדוע המות היה חייב להיות כזה — הגשר בתורה לאלהים

H1. הבעיה, נאמרת בפשטות

ישעיהו 59:2 כי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם וחטאותיכם הסתירו פנים מכם משמוע:

עונותיכם הבדילו בינכם לבין אלהיכם.

הרומאים 3:23 כי כלם חטאו וחסרי כבוד אלהים המה:

כי כלם חטאו וחסרי כבוד אלהים המה.

H2. מדוע דם, ולא דבר קל יותר

עברים 9:22 וכמעט הכל יטהר בדם על פי התורה ואין כפרה בלי שפיכת דם: [G859 aphasis]

ובלא שפיכת דם אין סליחה.

ויקרא 17:11 כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר:

כי נפש הבשר בדם הוא → כי הדם הוא בנפש יכפר

עברים 10:4 כי דם הפרים והשעירים לא יוכל להסיר חטאים:

כי דם הפרים והשעירים לא יוכל להסיר חטאים.

(מחשבותי האישיות: הצמידו יחד את שלושת הפסוקים הללו וכל מערכת הקורבנות העתיקה מסבירה את עצמה. החיים הם בדם. החטא גובה חיים. בזמנים העתיקים, קורבנות בהמה סיפקו כפרה (כיסוי זמני על החטא שהשיב את מעמדו של האדם לפני האלוהים) יום אחר יום, במשך מאות שנים. האיגרת אל העברים קובעת בפשטות שקורבנות בהמה לא היו יכולים להסיר את החטא לעולם. אם כן, למה שימשו כל אותם הקורבנות? הם שמרו על חוב החטא כבלתי משולם בעין. הם היו תזכורת ארוכה, חזרתית, יומית לכך שחיים היו חבים, והם שמרו על אותה תזכורת במקומה עד למותו האחד שיכול היה לשלם את חוב החטא במלואו.)

H3. עד כמה נמוך הוא ירד

הפיליפינים 2:5 כי הרוח ההיא אשר היתה במשיח תהי גם בכם: (6) אשר אף כי היה בדמות האלהים לא חשב לו לשלל היותו שווה לאלהים: (7) כי אם הפשיט את עצמו וילבש דמות עבד וידמה לבני אדם וימצא בתכונתו כבן אדם: (8) וישפל את נפשו ויכנע עד מות עד מיתת הצליבה:

בהיותו בדמות אלוהים → לקח עליו דמות עבד → ויכנע עד מוות, אף מוות הצליבה.

(מחשבותי האישיות: שימו לב לרצף הירידה בפיליפים ב' 6-8. ישוע היה בדמות אלוהים. ישוע רוקן את עצמו מכבודו. ישוע לבש דמות עבד. ישוע לבש דמות בני אדם. ישוע השפיל את עצמו. ישוע נעשה ציית. ישוע מת. פאולוס הוסיף אז שתי מילים נוספות שהמשפט לא היה זקוק להן בהכרח: 'אף מות הצלב'. פשוט לומר שישוע מת לא הספיק לפאולוס. אופן מותו המסוים של ישוע הוא חלק מנקודתו של פאולוס.)

H4. מה שזה עלה לו באמת — נאמר מראש, ונאמר שוב אחר כך

ישעיהו 50:6 גוי נתתי למכים ולחיי למרטים פני לא הסתרתי מכלמות ורק:

את גוי נתתי למכים → ופני לא הסתרתי מכלמה ורק.

תהלים 22:16 כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני כארי ידי ורגלי: (17) אספר כל עצמותי המה יביטו יראו בי: (18) יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל:

דקרו ידי ורגלי → יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל.

מתי 27:35 והיה כאשר צלבו אותו ויחלקו להם את בגדיו וגורל הפילו למלאת את אשר נאמר בפי הנביא יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל:

ויצלבו אותו ויחלקו את בגדיו בהפילם גורל → למלאת את אשר נאמר.

ג'ון 19:34 אך אחד מאנשי הצבא דקר בחנית את צדו וכרגע יצא דם ומים:

חנית דקרה בצדו → ומיד יצאו משם דם ומים.

(מחשבותי האישיות: דוד כתב על ידיים ורגליים מנוקבות במזמור כ"ב. דוד כתב על חיילים שמחלקים ביניהם בגדים במזמור כ"ב. דוד כתב זאת אלף שנים לפני שמישהו בישאל ראה אי פעם צליבה. דוד לא תיאר משהו שקרה לו באופן אישי. מתי כתב מאות שנים מאוחר יותר, אחרי שהצליבה של ישוע התרחשה. מתי כותב שהחיילים עשו בדיוק כפי שמזמור כ"ב תיאר. מתי מציין מדוע החיילים עשו זאת: "למען יתמלא". קרא את שני התיאורים יחד. דוד כתב את תיאורו כשהוא מביט קדימה בזמן, ללא כל דרך לדעת שהצליבה תתרחש. מתי כתב את תיאורו כשהוא מביט אחורה אל הצליבה, ללא כל דרך להכחיש שהצליבה התרחשה.)

H5. למה היה המות — גשר, לא טרגדיה

הרומאים 5:8 אבל בזאת הודיע האלהים את אהבתו אלינו כי המשיח מת בעדנו בהיותנו עוד חטאים: [G2644 katallasso] (9) ועתה אשר נצדקנו בדמו מה מאד נושע בו מן הקצף: (10) כי אם נרצינו לאלהים במות בנו בהיותנו איבים אף כי נושע עתה בחייו אחרי אשר נרצינו:

בעד אנחנו חטאים המשיח מת בעדנו → נרצינו לאלהים במות בנו.

2 הקורינתים 5:18 והכל מאת האלהים המרצה אתנו לעצמו על ידי ישוע המשיח ויתן לנו שרות הרצוי:

[G2643 katallage] (19) יען אשר אלהים היה במשיח מרצה את העולם לעצמו ולא חשב להם את פשעיהם וישם בנו את דבר הרצוי: (20) לכן מליצי המשיח אנחנו וכאלו האלהים מזהיר אתכם על ידנו נבקש מכם בעד המשיח התרצו נא אל האלהים: (21) כי את אשר לא ידע חטאת אתו עשה לחטאת בעדנו למען נהיה בו אנחנו לצדקת אלהים:

אלוהים היה במשיח, מרצה את העולם אליו → אותו אשר לא ידע חטא עשה לחטאת בעדנו.

1 טימותי 2:5 כי אחד הוא האלהים ואחד הוא העמד בין אלהים ובין בני אדם הוא בן אדם המשיח ישוע: (6) אשר נתן את נפשו כפר בעד כל וזאת העדות הבאה בעתה:

אל אחד + מתוך אחד בין אלהים לבני אדם, האיש המשיח ישוע.

(מחשבותי האישיות: מתווך (מי שעומד בין שני צדדים מופרדים כדי להשיב את שני הצדדים יחדיו) חייב להשתייך באופן מלא לשני הצדדים, אחרת אין ביכולתו לשמש כמתווך. הביטו במה שאומר 1 טימותיאוס 2:5 על מיהו המתווך: "האדם המשיח ישוע". עליו להיות אדם, אחרת אין ביכולתו לעמוד במקום שבו בני האדם עומדים ולמות מיתת אדם. כעת הביטו במה שאומר 2 קורינתים 5:19 שהיה נכון בתוך אותה מיתה: "אלוהים

היה במשיח". ועליו להיות אלוהים, אחרת מיתתו היא רק עוד אדם אחד המת, ואינה מספקת ישועה (הצלה מן החטא ומעונש החטא) לאיש. זו הסיבה שהתשובה לשאלה "מיהו ישוע" אינה שאלה צדדית לחוקרים בלבד. כל תורת הישועה תלויה בכך).

H6. הנחש על המוט – תמונה עתיקה שהוא החיל על עצמו

במדרב 21:8 ויאמר יהוה אל משה עשה לך שרף ושים אתו על נס והיה כל הנשך וראה אתו וחי: (9) ויעש משה נחש נחשת וישמהו על הנס והיה אם נשך הנחש את איש והביט אל נחש הנחשת וחי:

כל הנשך, בהביטו אליו, יחיה.

מבט שונה, אותו מחזה – המוט במדבר, והצלב על הגבעה

ג'ון 3:14 וכאשר הגביה משה את הנחש במדבר כן צריך בן האדם להנשא: (15) למען לא יאבד כל המאמין בו כי אם יחיה חיי עולמים: (16) כי ככה אהב האלהים את העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו כי אם יחיה חיי עולמים: (17) כי האלהים לא שלח את בנו אל העולם לדין את העולם כי אם למען יושע בו העולם:

כמו שהגביה משה את הנחש במדבר, כן צריך בן האדם להנשא → כל המאמין בו לא יאבד.

(מחשבותי האישיות: הקשר הזה בין במדבר כ"א ליוחנן ג' אינו קשר שהמחקר הזה המציא. ישוע עצמו הצהיר על קשר זה במפורש ובקול, על והותו שלו. לאנשים הגוססים במדבר לא נאמר לתקן את עצמם, להיות אמיצים, או להרוויח מרפא. נאמר להם להביט אל מה שאלוהים הרים על המוט. אלה שהביטו – חיו. עכשיו הבה נחזיק את שתי הסצנות יחד ונשים לב לחלק המוזר. נחש הנחושת שהורם על המוט היה מעוצב בדמותו של אותו הדבר עצמו שהמית את האנשים שהביטו בו. פאולוס מציין אמת מוזרה דומה על הצלב, ואומר שישוע נעשה חטא בעבורנו, אף שלא ידע חטא (קורינתים ב' 5:21). התרופה הורמה בצורתה של הקללה עצמה.)

I. האב עצמו קורא לבן "אלהים" ו"אדון"

I1. עברים 1:1 האלהים אשר דבר מקדם פעמים רבות ובפנים שנים אל אבתינו ביד הנביאים דבר אלינו באחרית הימים האלה ביד בנו: (2) אשר נתנו ליורש כל וגם עשה בידו את העולמות: (3) והוא זהר כבודו וצלם ישותו ונושא כל בדבר גבורתו ואחרי עשתו בנפשו טהרת חטאתינו ישב לימין הגדלה במרומים:

דבר אלינו בבן + אשר בו גם עשה את העולמות → זהר כבודו, וצלם דמותו.

I2. עברים 1:5 כי אל מי מן המלאכים אמר מעולם בני אתה אני היום ילדתיך ועוד אני אהיה לו לאב והוא יהיה לי לבן:

[G4416 prototokos] (6) ובהביאו את הבכור שנית לעולם אמר והשתחו לו כל מלאכים אלהים:

ולאיה מן המלאכים אמר מעולם, בני אתה? → וישתחו לו כל מלאכי אלהים.

(מחשבותי האישיות: כל הפרק הראשון של ספר העברים בונה טיעון ארוך אחד. הטיעון הוא שהבן אינו מלאך ומעולם לא היה מלאך. נקודה זו ראויה לתשומת לב במחקר שהקדיש זה עתה דפים רבים לדמות הנקראת "מלאך יהוה". המילה העברית מלאך מציינת שליחות. בנו של אלוהים עצמו רץ בשליחות זו בזמנים מסוימים בתנ"ך. אך כותב ספר העברים לא יתיר לאיש לסווג את הבן בין המלאכים הנבראים. המלאכים מצווים להשתחוות לבן.)

I3. עברים 1:8 אך על הבן אמר כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך: (9) אהבת צדק ותשנא רשע על כן משחך אלהים אלהיך שמן ששון מחברייך: (10) ועוד אתה אדני לפני הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים: (11) המה יאבדו ואתה תעמד וכלם כבגד יבלו: (12) כלבוש תחליפם ויחלפו ואתה הוא ושנותיך לא יתמו:

ואל הבן אמר, כסאך אלהים עולם ועד → אתה יהוה בראשונה יסדת הארץ.

(המחשבות האישיות שלי: קראו שוב את חמשת המלים הראשונות של עברים א"ח: "אָבֵל עַל הַבֵּן אָמַר." זו אינה דעתו האישית של כותב ספר עברים על ישוע. הפתוב מתאר את האב, האלהים, מדבר ישירות אל הבן. האב קורא לבן "אלהים", ואחר כך קורא לו "אדון", ואחר כך קיחס לו את בריאת הארץ והשמים. אם מישורו מבקש לטעון שהבן אינו נקרא אלהים לעולם בפתובים, עליו להתמודד עם הפסוק הזה, שבו האב קורא לבן אלהים.)

מבט שונה, אותה תמונה – שיר שנכתב למלך, והאב מצטט אותו לבנו

תהלים 45:6 כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך: (7) אהבת צדק ותשנא רשע על כן משחך אלהים אלהיך שמן ששון מחברייך:

כסאך אלוהים לעולם ועד → אלוהים, אלוהיך, משחך שמן ששון מחברייך.

תהלים 102:25 לפני הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים: (26) המה יאבדו ואתה תעמד וכלם כבגד יבלו כלבוש תחליפם ויחלפו: (27) ואתה הוא ושנותיך לא יתמו:

לפנים הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים → ואתה הוא ושנותיך לא יתמו.

(מחשבותי האישיות: זהו מקום שבו קריאת שני קטעים זה לצד זה עושה עבודה של ממש. תהלים מ"ה הוא שיר חתונה. תהלים ק"ב הוא תפילתו של אדם בצרה. בתהלים ק"ב, מילים אלו מופנות אל יהוה, אלוהי ישראל, אשר ברא את העולם. שני המזמורים נכתבו מאות שנים לפני לידתו של

ישוע בבית לחם. העברים א' מצטט את שני המזמורים. העברים א' מציג את שני המזמורים כדברי האלוהים האב. העברים א' מיישם את שני המזמורים על הבן. שימו לב להבדלים הקטנים בניסוח בין המזמורים המקוריים לבין הציטוטים בהעברים א'. המקרא אינו מסתיר הבדלים קטנים אלו, וגם לימוד זה אינו מסתיר אותם. מה שאינו משתנה בין המזמורים לבין העברים א' הוא זהותו של האדם שעליו מדובר במילים אלו.)

J. יהוה אִמְר לַאֲדָנִי — הַפְּסוּק שֶׁסִּים אֶת הַיּוֹכּוּחַ

J1. תְּהִלִּים 110:1 לדוד מזמור נאם יהוה לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך: [H113 adown] **[H3068 Yehovah]** (2) מטה עזך ישלח יהוה מציון רדה בקרב איביך:

נאם יהוה לאדני שב לימיני → עד אשית איביך הדם לרגליך

(המחשבות האישיות שלי: השורה הזו בתהלים ק"י:1 נושאת משמעות רבה יותר ממה שקריאה ראשונה מראה. באנגלית, שתי המילים מודפסות כ"Lord". הרמו היחיד להבדל הוא אותיות הרישיות. המילה הראשונה מודפסת באותיות גדולות, המילה השנייה אינה מודפסת באותיות גדולות. מתחת לאנגלית, אלו שתי מילים עבריות שונות. המילה העברית הראשונה היא שם הברית של אלוהים, יְהוָה (H3068). אותיות רישיות בגרסת ה-KJV תמיד מציינות שהמילה העברית הבסיסית היא יְהוָה. המילה העברית השנייה היא אֲדוֹן (H113), מילה למאדון או שליט. הצורה של אֲדוֹן המשמשת כאן נקראת "אֲדָנִי". דוד, בכתבו את המזמור הזה, מתעד את אלוהים המדבר אל משהו שדוד קורא לו "אֲדָנִי" שלו. עתה שקלו את השאלה הפשוטה. דוד היה מלך ישראל. מי היה אדונו? התשובה הופכת מוזרה יותר כאשר נזכרים שאלוהים הבטיח שהמשיח יצא ממשפחתו של דוד עצמו, דורות מאוחר יותר. אדם אינו קורא בדרך כלל לנין שלו "אֲדָנִי".)

2. הוא עצמו שאל אותם על כך, ואיש לא יכל להשיב

מתי 22:41 ויהי בהקהל הפרושים וישאלם ישוע לאמר: (42) מה דעתכם על המשיח בן מי הוא ויאמרו אליו בן דוד: (43) ויאמר אליהם ואיך קרא לו דוד ברוח אדון באמרו: (44) נאם יהוה לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך: (45) ועתה אם דוד קרא לו אדון איך הוא בנו: (46) ולא יכל איש לענות אתו דבר ולא ערב עוד איש את לבו מן היום ההוא לשאל אותו:

ואם דוד קרא לו אדון איך הוא בנו → ולא יכל איש להשיבו דבר.

(מחשבותי האישיות: ישוע לא אמר לפרושים את התשובה לשאלתו שלו במתי כ"ב 41-46. הוא שאל אותה והשאיר אותה ללא מענה. היא נותרת ללא מענה גם כעת, ועדיין יש לה רק תשובה אחת המתאימה. המשיח הוא בנו של דוד לפי הבשר, ואדונו של דוד לפי מה שהיה לפני שדוד נולד.)

J3. פְּטְרוֹס הַשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתוֹ הַפְּסוּק בְּיוֹם שָׁבוּ הַחֲלָה הַקֹּהֶלָה

מעשים 2:32 את ישוע זה הקים אלהים מן המתים ואנחנו כלנו עדיו: (33) ועתה אחרי הנשאו בימין האלהים לקח מאת האב את הבטחת רוח הקדש וישפך את אשר אתם ראים ושמעם: (34) כי דוד לא עלה השמימה והנה הוא אמר נאם יהוה לאדני שב לימיני: (35) עד אשית איביך הדם לרגליך: (36) לכן ידע נא בית ישראל כלו כי לאדון ולמשיח שמו האלהים את ישוע זה אשר צלבתם:

דוד לא עלה השמימה → אלוהים עשה אותו, את ישוע אשר צלבתם, גם לאדון וגם למשיח.

(המחשבות האישיות שלי: הטיעון של פטרוס במעשי השליחים ב:29-36 קצר. הטיעון של פטרוס אינו זקוק לשום פיקחות. דוד כתב על משהו היושב לימין האלוהים. דוד עצמו מעולם לא עלה לשבת לימין האלוהים. אדם יכול ללכת ולהסתכל על קברו של דוד, כך אומר פטרוס כמה פסוקים קודם לכן. לכן המזמור לא היה על דוד. פטרוס אז נוקב בשם האדם שעליו דובר המזמור. פטרוס נוקב בשמו של האדם הזה ללא כל ריכוך: "את ישוע הזה אשר צלבתם אתם." פטרוס קורא לאדם הזה "גם אדון וגם משיח.")

J4. אוֹתוֹ הַמְזַמּוֹר אוֹמֵר עוֹד דָּבָר אֶחָד — וְהַאֲגֵרֶת אֶל הָעִבְרִים בּוֹנָה עָלָיו טַעֲנָה שְׁלֵמָה

תְּהִלִּים 110:4 נשבע יהוה ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק:

נשבע יהוה ולא ינחם → אתה כהן לעולם על דברתי מלכי-צדק.

עברים 5:5 כן גם המשיח לא כבד את עצמו להיות כהן גדול כי אם האמר אליו בני אתה אני היום ילדתיך: (6) כמו שאמר גם במקום אחר אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק:

המשיח לא פאר את עצמו להיות לכהן גדול → אתה כהן לעולם על דברתי מלכי-צדק.

עברים 7:3 באין אב באין אם באין יחש ולימינו אין תחלה ולחיינו אין סוף כי אם נדמה לבן האלהים הוא עומד בכהנתו לנצח:

לא ראשית ימים ולא קץ חיים → נשאר כהן לעולם.

עברים 7:24 אבל זה בעמדו לעולם יש לו כהנה אשר לא תעבר ממנו: (25) אשר על כן יוכל גם להושיע בכל וכל את הנגשים על ידו לאלהים כי חי הוא תמיד להפגיע בעדם:

הוא קים לעולם + כהונתו אינה עוברת → הוא יכול להושיעם עד לתכלית

(המחשבות האישיות שלי: מזמור קצר אחד מכיל דברים רבים. תהלים ק"י נוקב בשמו של מלך המולך מציון. תהלים ק"י נוקב בשמו של כהן לעולם, מסדר קדום יותר מכהונת ישראל, אשר האלוהים נשבע לו בשבועה שהאלוהים לא ישוב ממנה. בישראל הקדומה, התורה הפרידה בין משרת המלך למשרת הכהן. לפי אותה תורה, לא הותר לאדם אחד להחזיק בשתי המשרות. תהלים ק"י נותן את שתי המשרות לאדם אחד. ספר העברים מקדיש כמה פרקים להסביר מי הוא אותו אדם.)

K. קם מן הקבר — וחי בתוכך

K1. העבדה עצמה, וכיצד היא נמסרה

1 הקוריןתיאנים 15:3 כי מסרתי לכם בראשונה את אשר גם קבלתי כי המשיח מת בעד חטאתינו כפי הכתובים: (4) וכי נקבר וכי הוקם ביום השלישי כפי הכתובים:

המשיח מת בעד חטאתינו ככתוב בכתובים + וכי נקבר + וכי נעור ביום השלישי.

1 הקוריןתיאנים 15:20 ועתה המשיח הוקם מן המתים ויהי לראשית הישנים:

המשיח קם מן המתים, והיה לראשית פרי הישנים.

K2. מה הוכיחה התחייה עליו

הרומאים 1:3 על דבר בנו הנולד מזרע דוד לפי הבשר: (4) אשר הוכן לבן האלהים בגבורה לפי רוח הקדשה בתחיתו מבין המתים הוא ישוע המשיח אדנינו:

אשר היה מזרע דוד לפי הבשר → ונודע כבן האלהים בגבורה מתוך תחיית המתים.

(מחשבותי האישיות: פולוס מציב שוב את שני חלקי התשובה במשפט אחד, בסדר הנכון, באיגרת אל הרומאים א' 3-4. ישוע בא ממשפחת דוד, בבשר. ישוע הוכרז כבן האלוהים בגבורה, על ידי יציאתו מן הקבר. כל אדם יכול לטעון שהוא בן האלוהים. רק ישוע הוכיח אי פעם את הטענה הזו בכך שקם מן המתים.)

K3. התנ"ך אמר זאת ראשון

תהילים 16:10 כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת: (11) תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח:

כי לא תעזב נפשי לשאול → לא תתן חסידך לראות שחת

מעשים 2:29 אנשים אחרים הניחו לי ואדברה באוני כלכם על דוד אבינו אשר גם מת גם נקבר וקבורתו אתנו היא עד היום הזה: (30) והוא בהיותו נביא ומדעתו את השבועה אשר נשבע לו האלהים להקים את המשיח כפי הבשר מפרי חלציו להושיבו על כסאו: (31) לכן בחזונו מראש דבר על תקומת המשיח כי לא נעזבה נפשו לשאול וגם בשרו לא ראה שחת:

דוד מת ונקבר → הוא ראה זאת מראש ודבר על תחיית המשיח.

K4. ועתה — הוא חי בעם אשר הושיע

הרומאים 8:11 ואם ישכן בקרבכם רוח המעיר את ישוע מן המתים הוא אשר העיר את המשיח מן המתים גם את גויותיכם המתות יחיה על ידי רוחו השכן בקרבכם:

רוח אשר הקימה את ישוע מן המתים שוכן בקרבכם → הוא גם יחיה את גופיכם המתים.

הגלטים 2:20 עם המשיח נצלבתי ואין עוד אנכי החי כי אם המשיח הוא חי בקרבי ואשר אני חי עתה בבשר אחיה באמונת בן אלהים אשר אהבני ויתן את נפשו בעדי:

עם המשיח נצלבתי → ושוב אינני אני החי, כי אם המשיח חי בי.

קולוסים 1:27 אשר רצה האלהים להודיעם אי זה הוא עשר כבוד הסוד ההוא בגוים והוא המשיח אשר בכם אשר הוא תקות הכבוד: [G3466 musterion]

הסוד הזה = המשיח בכם, תקות הכבוד.

ג'ון 14:23 ויען ישוע ויאמר אליו איש כי יאהבני ישמר את דברי ואבי יאהב אתו ונבואה אליו ונשים אצלו מעונתנו:

אם יאהבני איש ישמר את דברי → אליו נבוא ונשכן אצלו

(מחשבותי האישיות: עקוב אחר כל קו המחקר הזה עד למסקנתו. ישוע היה עם האב לפני שנברא דבר. ישוע נגלה לאנשים בתנ"ך, ואותם אנשים חיו. ישוע נולד מאישה בעיר קטנה. ישוע נהרג על גבעה, על עץ, מחוץ לעיר. ישוע קם מהקבר. המקרא אומר כעת שישוע חי בתוך אנשים. מסקנה זו היא לאן שהמחקר הזה כיוון כל הזמן. מטרת המחקר הזה לא הייתה אף פעם לזכות בטיעון על מי הוא ישוע. מטרת המחקר הזה היא שמי שהוא כל זה רוצה לחיות בתוכך. שים לב גם ליוחנן 14:23: "נבוא". הקול ברבים שפתח את המקרא בבראשית 1:26 עדיין נמצא כאן.)

L. הוא עומד לשוב — והבחירה הנמשכת לעולם

L1. הוא בא, וכל עין תראה אותו

מעשים 1:9 ויהי כדברו זאת העלה והם ראים וישארו ענן מנגד עיניהם: (10) ויביטו אחריו השמימה בעברו והנה שני אנשים לבושי בדים נצבים עליהם: (11) ויאמרו אתם אנשי הגליל מה תעמדו פה ועיניכם השמימה ישוע זה אשר לקח מאתכם השמימה

כן בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה השמימה:

ויאמרו אתם אנשי הגליל מה תעמדו פה ועיניכם השמימה ישוע זה אשר לקח מאתכם השמימה כן בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה השמימה.

חזון יוחנן 1:7 הנה הוא בא עם העננים וראתה אתו כל עין גם אלה אשר דקרהו וספדו עליו כל משפחות הארץ כן יהיה אמן:

כל עין תראה אתו + גם אלה אשר דקרו אתו.

L2. סלונים 1:7 ולכם הנלחצים רוחה אתנו יחד בהגלות האדון ישוע מן השמים עם מלאכי עזו: **[G1557 ekdikesis]** (8) באש להבה להשיב נקם לאשר לא ידעו את האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: (9) אשר ישאו משפט אבדן עולם מאת פני האדון ומדהר גאונו: (10) בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם:

באש להבה לקחת נקם מאלה אשר אינם יודעים אלהים, ואשר אינם שומעים לבשורה → כאשר יבוא להכבד בקדושו.

(המחשבות האישיות שלי: קרא לאט את איגרת השנייה אל התסלונים א':8. הפסוק נוקב בשתי קבוצות, לא קבוצה אחת. הקבוצה הראשונה אינה מכירה את אלוהים. הקבוצה השנייה אינה נשמעת לבשורה. ידיעה וציות נזכרים יחד באותו הפסוק. שים לב גם לאיגרת השנייה אל התסלונים א':10, שהוא חלק מאותו המשפט. אותה ביאה של ישוע שהיא אש לקבוצה אחת היא כבוד לקבוצה השנייה. זהו מאורע יחיד אחד. באיזה צד של המאורע הזה אדם נמצא נקבע עכשיו, לא מאוחר יותר.)

L3. חזון יוחנן 19:11 וארא את השמים נפתחים והנה סוס לבן והרכב עליו נקרא נאמן ואמתי ובצדק הוא שפט ולחם: (12) ועיניו כלבת אש ועטרות הרבה על ראשו ויש לו שם כתוב אשר לא ידע איש כי אם הוא לבדו: (13) והוא לבוש בלבוש מאדם בדם ושמ נקרא דבר האלהים:

והישוב עליו נקרא נאמן ואמתי → ושמו נקרא דבר האלהים.

חזון יוחנן 19:16 ועל בגדו ועל ירכו כתוב שם מלך המלכים ואדני האדנים:

מלך המלכים ואדני האדנים.

(מחשבותיי האישיות: שימו לב לשורה קטנה אחת בהתגלות י"ט 12. לישוע היה שם כתוב אשר איש לא ידעו, אך הוא לבדו ידע את השם ההוא. השמות שמחקר זה נותן להם ביטוי מופיעים באותה פסקה. שמות אלה הם נאמן ואמתי. דבר האלהים. מלך המלכים ואדני האדנים.)

L4. הספרים נפתחו

חזון יוחנן 20:11 וארא כסא לבן וגדול ואת הישב עליו אשר מפניו נסו ארץ ושמים ולא נמצא להם מקום: (12) וארא את המתים הקטנים עם הגדלים עמדים לפני הכסא וספרים נפתחים ויפתח ספר אחר אשר הוא ספר החיים וישפטו המתים על פי הכתוב בספרים כמעשיהם: (13) ויתן הים את מתיו והמות והשאול נתנו את מתיהם וישפטו איש איש כמעשיהם: (14) והמות והשאול השלכו באגם האש והוא המות השני: (15) וכל איש אשר לא נמצא כתוב בספר החיים השלך באגם האש:

הספרים נפתחו + וספר אחר נפתח, אשר הוא ספר החיים → וכל מי שלא נמצא כתוב בספר החיים השלך אל אגם האש.

(המחשבות האישיות שלי: שני סוגי ספרים מופיעים לפני הכיסא בהתגלות כ:12. סוג אחד של ספרים רושם את מה שאנשים עשו. הסוג האחר של ספר רושם שמות, הנקרא ספר החיים. התגלות כ:12 אינה אומרת שמישהו ניצל בגלל מה שנכתב בספר המעשים. התגלות כ:15 אומרת שהדבר האחד שהכריע את התוצאה הוא אם שמו של אדם היה כתוב בספר החיים.)

L5. הבחירה, נאמרת בפשטות הרבה ביותר שהמקרא אי-פעם אומר דבר-מה

ג'ון 3:18 המאמין בו לא ידון ואשר לא יאמין בו כבר נדון כי לא האמין בשם בן האלהים היחיד:

המאמין לא נדון, ושאינו מאמין כבר נדון.

ג'ון 3:36 כל המאמין בן יש לו חיי עולמים ואשר לא יאמין בבן לא יראה חיים כי אם חרון אלהים ישכן עליו:

המאמין בבן יש לו חיי עולמים.

הרומאים 6:23 כי שכר החטא הוא המות ומתנת חסד אלהים היא חיי העולם במשיח ישוע אדנינו:

שכר החטא הוא מות → מתנת האלהים היא חיי עולם בישוע המשיח אדונינו.

(מחשבותיי האישיות: רומים ו':23 הוא הפסוק המרכזי של כל הלימוד הזה. רומים ו':23 הוא משפט קצר אחד בעל שני חלקים. לחטא יש תשלום המגיע לו, ואותו תשלום הוא מוות. תשלום זה משתלם באחת משתי דרכים. או שאדם משלם את התשלום הזה בעצמו, לנצח, או שאדם לוקח את מה שישוע כבר שילם, כמתנה. זוהי הבחירה כולה. איש אינו נמלט מלעשות בחירה זו, כי אי-בחירה זוהי לבחירה בדרך הראשונה. כל מה שבלימוד הזה, מ"נעשה אדם" בבראשית א':26 ועד הכיסא שבספר ההתגלות כ', בנה לקראת אותה החלטה אחת. עדיין יש זמן לקבל את ההחלטה הזאת. ישוע עדיין קורא.)

L6. מעשים 4:12 ואין הישועה באחר ואין תחת השמים שם אחר הנתן לבני אדם אשר בו נושע:

ואין תשועה באיש אחר → כי אין שם אחר תחת השמים הנתן בבני האדם אשר בו נושע.

חזון יוחנן 22:17 והרוח והכלה אמרים בא והשמע יאמר בא והצמא יבוא והחפץ יקח מים חיים חנם:

והרוח והכלה אמרים באה → והחפץ יקח מים חיים חנם.

ג'ון 3:17 כי האלהים לא שלח את בנו אל העולם לדין את העולם כי אם למען יושע בו העולם:

לא־שֶׁלַח הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹ אֶל־הָעוֹלָם לְמַעַן יִשְׁפֹּט אֶת־הָעוֹלָם עַל־יְדוֹ.

(המחשבות האישיות שלי: ההזמנה האחרונה בתנ"ך אינה עולה בכלום, והיא מוצעת לכל אחד. המילה שבה נעשה שימוש היא "כל החפץ". מילה זו אינה משאירה אף אחד בחוץ, בכוונה. היא אינה משאירה בחוץ את האדם הגרוע ביותר הקורא את המחקר הזה, או את האדם שכבר אמר לא במשך שנים. ישוע, שהוא כל זאת, הוא זה שאומר בואו. כל מה שאדם צריך לעשות הוא לבוא ולקחת את מי החיים.)

מבחן תרגול

1. בראשית 1:26 — ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו:

(a) כדמותנו

(b) והנה טוב מאד

(c) בצלם אלהים ברא אתו

2. ישעיהו 7:14 — הנה העלמה הרה וילדת בן:

(a) וקראת את שמו ישוע

(b) וקראה שמו עמנו אל

(c) וקראו את שמו עמנו אל

3. שופטים י"ג:22 — ויאמר מנוח אל אשתו, מות נמות:

(a) כי איש טמא שפתיים אנכי

(b) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא

(c) כי ראינו את האלהים

4. תהלים ק"א: — נאם יהוה לאדני, שב לימיני:

(a) עד אשית איבדי הדם לרגליך

(b) וידה בקרב איבדיך

(c) עד אשר אשית את־איבדיך הדם לרגליך

5. עברים א':8 — אבל אל הבן אמר, כסאך אלהים עולם ועד:

(a) שבט מישור שבט מלכותך

(b) שרביט מלכותך הוא שרביט יושר

(c) ותהי המשרה על שכמו

6. בראשית כ"ב:ח — אלהים יראה־לו השָׁה לַעֲלֹה:

(a) וישם על יצחק בנו

(b) וילכו שניהם יחדו

(c) הנה האש והעצים

7. תסלוניקים ב' 1:9 — אשר יענשו באבדון עולם מפני האדון:

(a) ומִהֲדָר עֲזוֹ

(b) אשר הוא המִתָּה השני

(c) ומִהֲדָר גִּאוֹנוֹ

מפתח תשובות: a, 2-b, 3-c, 4-c, 5-a, 6-b, 7-a-1

העדים מאחורי התשובה הזאת

התשובה הזאת אינה נשענת על קולו של כותב אחד. משה, יהושע, כותב ספר שופטים, כותב ספרי דברי הימים, ודוד — כולם תורמים לה. כך גם ישעיהו, מיכה, ומלאכי. כך גם מתי, לוקס, ויוחנן. פטרוס מדבר בשבועות. פיליפוס מדבר בדרך המדבר. פולוס כותב לאורך שמונה איגרות. כותב האיגרת אל העברים חותם אותה. אלה חמישה עשר קולות, על פני עשרים

ושמונה ספרים מספרי המקרא, מן הפרק הראשון בספר בראשית ועד לפרק האחרון בספר ההתגלות. כל חמישה עשר הקולות אומרים את אותו הדבר על אותו האדם.

איך המחקר הזה מתפצל

כיצד צל מצביע על האור: העצים שהונחו על גבו של יצחק (בראשית כב, 6) והצלב שהונח על גבו של הבן (יוחנן יט, 17). הצל הופיע על ההר. הגוף הופיע מחוץ לעיר.

כיצד המילים חשובות: מילה אנגלית אחת "LORD" מייצגת שתי מילים עבריות שונות בתהלים 110:1. שתי המילים העבריות הן יהוה (H3068) ואֱדוֹן (H113). כל הטיעון שישוע העלה במתי 22:45 נשען על ההבדל הזה.

→ כיצד זה חל עליך: ישוע אינו רק זה שבא. ישוע אינו רק זה שבא. ישוע הוא זה שרוצה לחיות בך עכשיו (קולוסים א':27, גלטים ב':20).

מה משמעות הדבר לגבי הנצח: שכר החטא הוא מוות. מתנת האלוהים היא חיי עולם במשיח ישוע אדונו (רומים ו, 23). אלה הן שתי הדרכים היחידות שבהן אדם משלם אי פעם את חוב החטא.

שביל ארנב: תהלים 110:4 והספר אל העברים פרק 7 פותחים אל כל תורת הכהונה של מלכי־צדק. תורה זו מתארת מלך וכהן המאוחדים באדם אחד, קדום יותר מהתורה, אשר נשבעה לו שבעה שאלוהים לא יחזור בו ממנה. תורה זו ראוייה למחקר מלא משלה.

→ שביל ארנב: ה"אנחנו" וה"שלנו" של בראשית א' 26, יחד עם ה"אחד" של דברים ו' 4, פותחים אל הלימוד המלא על האלוהות. האלוהות היא אל אחד, כאשר האב, הבן, ורוח הקודש נקראים כאישים נבדלים לאורך כל התנ"ך והברית החדשה. לימוד זה נגע רק בקצה הלימוד המלא ההוא.

→ נתיב הצידה: תסלוניקים ב 10-1:7 וההתגלות 16-11:19 פותחים אל כל תורת שובו של ישוע. תורה זו כוללת את ודאות שובו של ישוע, את פתאומיות שובו של ישוע, ואת הציווי לצפות לשובו של ישוע. יש להצהיר בפשטות: הכתובים מצהירים את ודאות שובו של ישוע ומסרבים לתת את לוח הזמנים של שובו של ישוע (מתי 24:36, מעשי השליחים 1:7). גם שירות זה מסרב לתת את לוח הזמנים של שובו של ישוע.

שביל ארנב: בראשית 3:15, זרע האישה, פותח אל כל חוט הזרע המובטח. חוט זה עובר דרך אברהם (בראשית 22:18), דרך דוד (תהלים 132:11), ומוזכר במפורש בגלטים 3:16.

→ התגלות אפשרית: יעקב שאל את המתאבק בבראשית ל"ב לשמו של המתאבק עצמו וקיבל סירוב (בראשית לב:29). מנוח שאל את מלאך יהוה לשמו של המלאך עצמו ונאמר לו שהשם הוא פֶּלֶאִי (H6383), נפלא מדי מלהיוודע (שופטים יג:18). ישעיהו אחר כך אומר שהילד שיוולד לנו ייקרא פֶּלֶאִי, פֶּלֶאִי (H6382), מאותו שורש עצמו (ישעיהו ט:6). השם שנמנע בברית הישנה מוכרז על תינוק. בסוף המקרא, כשהוא רוכב יוצא מן השמים, לישוע עדיין יש שם שאיש אינו יודע מלבדו (התגלות יט:12). השם ניתן, והשם עדיין עמוק יותר ממה שנאמר בשיעור הזה.

הזמנה פתוחה — מי שתהיה, המשך לקרא

אינך צריך להיות נוצרי כדי לקרוא מחקר זה. דברים רבים עשויים להביא אותך לכאן. חיפוש עשוי להביא אותך לכאן. ויכוח עשוי להביא אותך לכאן. שאלה שנשאת במשך שנים עשויה להביא אותך לכאן. סקרנות לגבי אמונתו של מישו אחר עשויה להביא אותך לכאן. כל מה שנמצא באתר זה שייך לך, ללא תשלום, בשפתך שלך. לעולם איננו שואלים לשמך. לעולם איננו שואלים לארצך. לעולם איננו שואלים במה אתה מאמין. מחקר אחד אינו יכול לתאר את ישוע במלואו. הענקנו לשאלה זו את כל מה שהיה לנו, ומחקר זה עדיין רק צעד בדרך אחת דרך התנ"ך. ישוע היה קיים לפני הראשית. ישוע קיים כעת. ישוע עתיד לשוב. שום עמוד יחיד אינו יכול לסיים לתאר את כל זה. מחקרים נוספים ממתנים כאן. מחקרים על רחמים ממתנים כאן. מחקרים על חכמה ממתנים כאן. מחקרים על דעת ממתנים כאן. מחקרים על סבלנות ממתנים כאן. מחקרים על יראת אלוהים ממתנים כאן. עוד מחקרים בדרך. קרא מחקרים אלה בכל סדר שתמצא. בדוק את מקורותינו תוך כדי כך. כל פסוק במחקרים אלה מודפס במלואו, בכוונה תחילה. לעולם אינך צריך לקבל את דברינו כמובנים מאליהם. אתה יכול לשקול כל פסוק בעצמך.

הזמנה נוספת אחת באה בעקבות זו. לא נעמיד פנים שההזמנה הזו מוסתרת. הזמנה זו היא המחקר על מה שאדם צריך לעשות כדי להיושע. קרא את המחקר הזה עכשיו אם ברצונך לקרוא אותו עכשיו. קרא משהו אחר קודם אם היית מעדיף לקרוא משהו אחר קודם. אף אחד לא סופר. הדלת נשארת פתוחה בכל מקרה. פולוס דיבר את המילים שלהלן בעיר מלאה במזבחות לאלים שלא היו האל שלו. פולוס דיבר את המילים האלה אל אנשים שלא ביקשו מפולוס לבוא לאותה עיר:

מעשים 17:26 ויושב כל עממי בני אדם על כל פני האדמה מדם אחד ויצב מועדים קבועים וגבולות מושבם: (27) למען יבקשו את האלהים אולי ימששו וימצאוהו אף כי איננו רחוק מכל אחד ממנו:

עשה מדם אחד את כל גויי בני האדם → למען יבקשו את יהוה וימצאוהו + והוא איננו רחוק מכל אחד ואחד ממנו.

מילות מפתח בעברית

“מִלְאָךְ” — **H4397 malak** — שְׁלֹחַן; שְׁלִיחַ; מִלְאָךְ
מילה זו מציינת שליחות, לא טבע. מילה זו משמשת לגבי אנשים. מילה זו משמשת לגבי נביאים. מילה זו משמשת לגבי יצורים שמימיים.
מילה זו בפני עצמה לעולם אינה מגלה לך מה הוא האדם הנשלח. מילה זו בפני עצמה רק מגלה לך שאדם נשלח. הכתוב שמסביב חייב
לגלות לך את השאר. הכתוב שמסביב אכן מגלה לך את השאר בסיפורים הללו.

“אלוהים” — **H430 elohim** — אֱלֹהִים; אֱלִים; הָאֵל הָאֱמִתִּי
אֱלֹהִים היא צורה בלשון רבים. אֱלֹהִים מְשֻׁמֵּשׁ שׁוּב וְשׁוּב לָאֵל הָאֱחָד הָאֱמִתִּי, לְצַד פְּעֻלִּים בְּלִשׁוֹן יְחִיד. הַמִּלָּה הַזֹּאת עֲצָמָה נוֹשֵׂאת אֶת
הַשְׁלֻמוֹת שֶׁמְקַקֵּר זֶה בּוֹחֵן.

“יהוה” — **H3068 Yehovah** — שם הברית של אלוהים, הכתוב בתרגום קינג ג'יימס כ"יהוה" באותיות גדולות
בכל מקום שבו מופיעה המילה LORD באותיות גדולות בברית הישנה, יהוה הוא השם העברי שמאחורי המילה האנגלית LORD.

“אֲדוֹן” — **H113 adown** — אֲדוֹן; מוֹשֵׁל; בָּעַל; הַשּׁוֹלֵט
בְּתֻלָּיִם ק"י:א, צורת "אֲדוֹן" נִקְרָאת "לֹאדֹנִי". אֲדוֹן היא מילה עֲבְרִית שׁוֹנָה מִיְהוָה, יְהוָה הַמְדַּבֵּר אֶל אֲדוֹנוֹ שֶׁל דָּוִד בְּאוֹתוֹ הַפְּסוּק.

“אחד” — **H259 echad** — אֶחָד; מְאֻחָד; רֵאשׁוֹן
אחד היא המילה ב"יהוה אלהינו יהוה אחד". אחד היא אותה המילה המשמשת לתיאור ערב ובוקר הנקראים יום אחד. אחד היא אותה
המילה המשמשת לתיאור איש ואשתו הנעשים בשר אחד.

“בֶּן יָחִיד” — **H3173 yachiyd** — יָחִיד; אֶחָד וּמְיָחִיד; בּוֹדֵד; אָהוּב
בראשית כב מכנה את יצחק 'בֶּן יָחִיד' שלוש פעמים נפרדות. יחיד פירושו האחד והיחיד.

“עֵץ” — **H6086 ets** — עֵץ; עֲצִים; קוֹרָה; לוֹחַ; מִקֵּל
עֵץ היא מילה עברית אחת המכילה גם את העץ החי וגם את העץ הכרות. עֵץ היא המילה לעץ אשר אברהם שם על יצחק.

“פֶּלֶא” — **H6382 pele** — פֶּלֶא; נֶס; דָּבָר שֶׁמַּעֲבֵר לַהֲבִנָּה
פֶּלֶא הוא השם הראשון שֶׁנִּתֵּן לְיִלָּד בִּישְׁעֵיהּ 9:6.

“סוֹד / נִפְלְאָ” — **H6383 piliy** — נִפְלְאָ; נִפְלְא מִדֵּי לְהוֹדֵעַ
פֶּלֶא היא המילה שמלאך יהוה נותן לַמָּנוּחַ כְּדִי לְתַאֵר אֶת שְׁמוֹ שְׁלוֹ. פֶּלֶא בא מאותו שורש כמו השם פֶּלֶא בִישְׁעֵיהּ ט"ו:6.

“בתולה” — **H5959 almah** — אִשָּׁה צְעִירָה שֶׁלֹּא נִשְׁאַה; בְּתוּלָה; נִעֲרָה
עֲלָמָה היא המילה המשמשת בִישְׁעֵיהּ ז' 14.

“עֲמָנוּאֵל” — **H6005 Immanuwel** — עֲמָנוּ אֵל
עֲמָנוּאֵל הוא שם שהוא בעצמו משפט שלם. מתי מתרגם את השם הזה עבור הקורא.

“שָׂר” — **H8269 sar** — רֹאשׁ; רֹאשׁ אֲנָשִׁים; שָׂר; קִצִּין; נְשִׂיא; שְׁלִיט
שָׂר הוא התואר שהאיש עם החרב השלופה טוען לעצמו מחוץ ליריחו.

“אני הוא” — **H1961 hayah** — לָהִיט; לָהִיט קִים; לָהִיט הוֹוֹת
הִיָּה הוא הַשָּׂרֵשׁ שֶׁעוֹמֵד בְּבָסִים "אֶהְיָ אֲשֶׁר אֶהְיָ" בִּסְגָנָה הַבְּעֵר.

מילות מפתח יווניות

“לֹגוֹס” — **G3056 logos** — מִלָּה; אֲמִירָה; הַדְּבָר הַנֶּאֱמָר; בְּטוֹי הַמִּחְשָׁבָה
יוחנן אינו מתחיל את הבשורה על פי יוחנן בלידה. יוחנן מתחיל את הבשורה על פי יוחנן לפני הראשית.

“שִׁכְנָ” — **G4637 skenoo** — לָנִטוֹת אֶהְלִי; לָנִטוֹת; לָגוֹר בְּאֶהְלִי
יְהוֹדְכָר נִהְיָה כְּשֶׁר וַיִּשְׁכֵּן בְּתוֹכָנוּ. פְּסוּק זֶה מְתַאֵר אֶת הָאֱלֹהִים חִי בְּגוֹף אָדָם כְּדֹרֶךְ שֶׁאָדָם חִי בְּאוֹהֶל.

“יָחִיד” — **G3439 monogenes** — יָחִיד; בֶּן יָחִיד; הַיָּחִיד מִסוּגוֹ
מוֹנוֹגֵנֶס מְשֻׁמֵּשׁ לְגַבִּי הַבֶּן. מוֹנוֹגֵנֶס מְשֻׁמֵּשׁ לְגַבִּי יִצְחָק בְּעֵבְרִים י"א:ז.

“הוֹדִיעַ” — **G1834 exegeomai** — לְהוֹצִיא; לְהַבִּיא; לְהַגִּיד בְּמִלָּה; לְהוֹדִיעַ
אִישׁ לֹא רָאָה אֶת הָאֱלֹהִים מֵעוֹלָם. הַבֶּן הַיָּחִיד הוֹצִיא אֶת הָאֱלֹהִים אֶל הַגִּלּוּי, אֵל מִקוֹם שֶׁבּוֹ נִיתַן לְרֹאוֹתוֹ.

“מִפְּסִס” — **G2644 katallasso** — לְשַׁנּוֹת מֵאִיבָה לִידִידוֹת; לְהַשִּׁיב לְחֵן.
קַטְלָסוֹ (Katallasso) מְבַטֵּאת בְּמִלָּה אַחַת אֶת כָּל הַסִּיבָה לְצִלִּיבָה.

“פִּיּוֹס” — **G2643 katallage** — הַשְׁבַּת הַחֵן; אִיחוּד מְחֻדָּשׁ בֵּין שְׁנֵי צַדִּידִים שֶׁנִּפְרְדוּ
"katallage" מְגִיעָה מֵאוֹתוֹ הַשּׁוֹרֵשׁ כְּמוֹ "katallasso" שֶׁהוֹצֵרָה לְמַעַלָּה. "katallasso" מְצִינָה אֶת פְּעוּלַת הַפִּיּוֹס (הַשְׁבַּת הַיִּדִידוֹת בֵּין
שְׁנֵי שֶׁהָיוּ בִּפְרִידוֹ). "katallage" מְצִינָה אֶת הַתּוֹצֵאָה שֶׁל אוֹתוֹ פִּיּוֹס.

“סליחה” — **G859 aphesis** — שלוח; שחרור; עזיבה; סליחה
בלי שפיכות דם, אין שלוח חטא.

“סוד” — **G3466 musterion** — סוד; דבר שהיה נסתר פעם ועתה נגלה
במקרא, סוד אינו חידה לפתור. סוד במקרא הוא סוד שאלוהים החליט לגלות.

“נקם” — **G1557 ekdikesis** — הדבר היוצא מתוך הצדק; תקון מלא של עול
אקדיקסיס היא המילה המשמשת באיגרת השנייה אל התסלונים א'8. אקדיקסיס אינה מציינת כעס בלתי נשלט. אקדיקסיס משמעה צדק המתבצע במלואו.

“בכור” — **G4416 protokos** — בכור; הנולד ראשונה
האב אומר “ישתחוו לו כל מלאכי אלהים” על הבן.

SOURCES & CREDITS

.Scripture: Modern Hebrew Bible (Public Domain) — a redistributable edition, looked up exactly and never machine-translated

.Alternate chapter/verse numbering reconciled with STEP Bible TVTMS (CC BY 4.0)

Strong's numbering & original-language data: OpenScriptures Hebrew Bible (CC BY 4.0); STEP Bible.org — TAHOT/TAGNT/TBESH/TBESG (CC BY 4.0);

.Robinson-Pierpont Byzantine Majority Text (Public Domain); Strong's dictionary, 1890 (Public Domain)

.Typography: Google Noto fonts (SIL Open Font License 1.1)

.SEE MORE JESUS · wanttoseemore.com — shared under Creative Commons Attribution 4.0 (CC BY 4.0) ©